Regăsirea puterii interioare
Ghid practic de psihologie cuantică
Trilogia (*Bucuriei*
Grafica: Liviu Lupu Tehnoredactare: Mariana Ţura
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHEORGHIŢĂ, NICULINA
Regăsirea puterii interioare: ghid practic de psihologie cuantică /
Niculina Gheorghiţă.
— Ed. Reviz.
— Iaşi: PIM, 2019
ISBN 978 – 606 – 13 – 5045 – 2
Copyright © 22019, Niculina GHEORGHIŢĂ
Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte a mesiei cărţi nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisii, în orice formă sau prin orice mijloace, fără permisiiimi scrisă a autorului.
Niculina Gheorghiţă
Regăsirea puterii interioare
Ghid practic de psihologie cuantică
Ediţie revizuită edmophn
Iaşi, 2019

Mulţumiri

în viaţă apar oameni, locuri, momente, situaţii şi evenimente care te transformă şi te ajută să faci schimbări în viaţa ta, în realitatea ta. Important este să fii prezent, conştient şi deschis spre schimbare pentru ca momentul prezent să poată fi fructificat.

De-a lungul unei experienţe de douăzeci de ani în domeniul spiritualităţii, esoterismului, studierii şi practicării cultului religiei ortodoxe, am întâlnit astfel de oameni care m-au făcut să conştientizez şi să simt acut nevoia de schimbare. Este greu să-i cuprind pe toţi oamenii care prin prezenţa lor sau prin informaţiile primite de la ei au lăsat o amprentă în viaţa mea. Le mulţumesc tuturor celor care mi-au influenţat viaţa.

Voi aminti câteva entităţi plecate din planul nostru, pentru care am o recunoştinţă deosebită şi anume: entităţii Alexandra Dumitriu, entităţii Pr. Ieronim de la schitul Bucium din Iaşi, entităţii Pr. Chesarie de la Mănăstirea Putna, entităţii Pr. Ilarion Argatu de la Mănăstirea Cernica, entităţii Pr. Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria şi entităţii Pr. Arsenie Boca prin scrierile sale divine.

Aduc mulţumiri şi unor Fiinţe Speciale care au contribuit la creşterea mea ca Spirit: Mamei mele Didina, copiilor mei Matei, Tudor şi Bogdana, învăţătorului Ramtha şi prietenilor care au fost cu şi lângă mine în periplul de până acum.

Mulţumesc din toată inima celor care m-au ajutat cu această carte printre care drei Mariana Ţura pentru aşezarea în pagină şi pentru ideile geniale pe care le-a avut, drei Anca Butnariu pentru corectură şi pentru nuanţările de filolog specialist, domnului Liviu Lupu pentru

mintea artistică şi grafica deosebită şi domnului Bogdan Panţâr pentru viziunea holistă şi coperta magnifică.

Opiniile cititorilor

„Mesajul acestei cărţi a venit ca un balsam pentru sufletul meu, atunci când aveam nevoie. E ca o aducere aminte, un mesager al Divinităţii. Treptat, după citire, mi-am dat seama de bogăţia sufletească acumulată. E o carte care vine de la Sine şi care dezvăluie metode uşoare şi practice de a-ţi crea realitatea şi de a evolua. Niculina, autoarea cărţii, este exemplul cel mai bun că ceea ce a descris în carte a împlinit în realitate. Expresia de bucurie pe care o are tot timpul, zâmbetul oferit celor întâlniţi în cale, energia şi căldura sufletească pe care le emană sunt atribute ale unui lucrător în lumină neobosit, care a ajutat şi ajută oamenii să se trezească şi să-şi conştientizeze puterea interioară”.

Magda

„Cunosc autoarea... însă mai am prieteni sau cunoştinţe care au scris cărţi. Diferenţa este că Niculina îşi scrie ADEVĂRUL. Ea scrie ceea ce a experimentat, ce a aplicat, ce a probat în timpul acestei vieţi, iar eu lecturând paginile cărţii deseori am exclamat: „Da, chiar aşa este!”, „Da, chiar aşa a făcut!”. E uluitor de altruistă dar aşa este ea, şi de aceea te îndeamnă, chiar te stârneşte mereu să te descoperi că să cunoşti BUCURIA. Citind această carte reuşeşti să afli cine EŞTI. O carte pentru viaţă, un ghid pentru viaţă... pentru o VIAŢĂ MĂREAŢĂ. O carte scrisă pe româneşte, pe înţelesul tuturor şi cu trimiteri la Biblia Creştină, la învăţăturile lui Iisus Hristos, care explică foarte bine cum funcţionează ENTITATEA DIVINĂ.

Îndrăzniţi să deveniţi minunaţi pentru că aşa cum spune

autoarea „dacă eu am reuşit, cu toţii veţi reuşi”.

Mihaela Nistorică

„Această carte m-a convins, o dată-n plus, că puterea este în fiecare din noi şi putem orice atunci când ne dorim şi ne propunem cu adevărat. Eşti magnifică! îţi mulţumesc”.

Mihaela Hălci ug

„Un ghid practic extraordinar, scris de o persoană absolut deosebită, cu o temeinică pregătire teoretică şi o vastă experienţă practică, în care fiecare capitol reprezintă încă un pas uriaş pe calea redescoperirii Sinelui Divin din fiecare şi al experimentării Adevărului personal.

Gândul creează realitatea. De ce să nu folosim în mod conştient acest adevăr în fiecare zi, în toate domeniile vieţii noastre?”

Dr. *Alina Ţilică*

„Aşa a fost să fie – Niculina mi-a făcut acest dar împreună cu un autograf, un zâmbet candid şi o îmbrăţişare caldă; cartea am citit-o pe nerăsuflate – altfel nu ai cum – setea de cunoaştere te mistuie până la ultima pagină.

Am găsit răspunsuri multe şi mai ales, m-am regăsit pe Mine în armonie cu Sinele Divin – da, Eu CREATORUL Universului meu şi poate, a Multiuniversurilor; mă învăluie o nespusă bucurie, fericire şi mai presus de toate, libertate.

Mi-am regăsit puterea interioară şi pentru asta îţi mulţumesc cu toată iubirea mea, Niculina!”

Dr. Daniela Ferenţ

„Fiecare zi este un dar de la Dumnezeu. Această carte este un dar făcut nouă de către un suflet luminos, plin de

iubire. Este o carte trăită, o carte care ne apropie de Dumnezeu sau ne întăreşte legătura cu Dumnezeu, ghidându-ne pas cu pas pe calea transformării, pe calea vindecării noastre spirituale.

Este un ghid practic, informativ şi util care ne învaţă să ne debarasăm de toate programele minţii limitate şi să aprofundăm cunoaşterea de Sine, să ne regăsim puterea interioară, să fim proprii noştri stăpâni trăind Aici şi Acum.

Cartea ne oferă prilejul să descoperim două Adevăruri esenţiale: BUCURIA trăirii în Prezent şi BUCURIA creaţiei".

„Acest minunat ghid practic ne reaminteşte ce am uitat odată cu venirea într-o societate în care frica, dogma, separarea de Sine şi de Dumnezeu este o normalitate. Cu toate că, în această ecuaţie mare în care ne aflăm, noi suntem nişte furnicuţe, dar dacă această furnicuţă îl descoperă pe Dumnezeul din ea devine la fel de mare ca şi El. Aceasta este taina care i-a insuflat-o Dumnezeu omului, făcându-l după chipul şi asemănarea Lui. Numai noi ne încăpăţânăm să fim mici, meschini, noi suntem şi asta pentru că am ales să fim. Învăţătura cărţii este de a aprofunda mai mult esenţa noastră, care este infinită, de a accesa forţa pentru a trăi în bucurie şi pace, de a ne elibera de frică şi suferinţă. Aceasta este şi esenţa cărţii, să-l descoperim pe Dumnezeul din noi, să devenim una cu El, una cu totul.

Mulţumim fiinţă magnifică pentru ceea ce eşti! îţi mulţumesc, Niculina!"

Psiholog Sânziana Boghean

Cuprins

Introducere 1
Pasul 1: Regăsirea puterii interioare
Pasul 2: Sindromul „salvatorului” ne îndepărtează de Sinele Divin
Pasul 3: Sentimentul de vinovăţie – inamicul regăsirii interioare
Pasul 4: Lipsa de valorizare încătuşează Sinele Divin
Pasul 5: Lipsa de creativitate determină depresia şi inhibă Sinele Divin
Pasul 6: Trăieşte viaţa conform credinţei tale
Pasul 7: Când trăieşti în prezent eşti conectat la Sinele tău Divin
Pasul 8: Cum ne creăm viitorul?
Pasul 9: Bucuria împlinirii, starea supremă de a fi…
Anexă
Bibliografie 12

Introducere

Dintotdeauna m-a fascinat lumea care nu se vede cu ochiul liber. De mic copil spuneam că Dumnezeu este iubire şi suferinţa oamenilor nu este de la el. Nu eram de acord cu pedeapsa şi violenţa, ştiam în străfundurile mele că alta este calea de a trăi fericit şi în armonie cu natura şi cu cei din jur.

Aveam atunci tot felul de capacităţi PSI pe care nu mi le putea explica nimeni. Părintele duhovnic al mamei mele era părintele Iustin Pârvu de la Petru Vodă – Neamţ, căruia mama îi povestea de capacităţile mele. Părintele obişnuia să-mi citească felurite rugăciuni, pentru ca orice rău să dispară. Cu toate acestea percepţiile mele nu dispăreau, iar părintele nu putea decât să o consoleze pe mama mea spunându-i că „dacă tot mai vede şi aude unele şi altele sunt de la Dumnezeu, altfel ar dispărea după rugăciunile mele”.

Multe daruri din copilărie se manifestă şi azi, de exemplu darul vindecării, citirea gândurilor, intuiţii la ce problemă are omul cu care vin în contact. Când am crescut, am căutat informaţii pentru a-mi explica ce sunt aceste fenomene. Am căutat diverse căi şi cunoaşteri spirituale, mai ales după anii ’90 când s-au deschis porţile şi la noi în ţară. Astfel că după douăzeci de ani de studiu şi experienţă în domeniul esoteric, spiritual al lumii nevăzute şi după zece ani în studiul psihologiei clasice şi al psihologiei cuantice m-am decis să transmit semenilor mei, Oamenilor, procesul meu de regăsire a puterii interioare. Această carte este un fel de autobiografie transformaţională, un îndemn şi un ghid practic pentru cei interesaţi de schimbare şi care

vor să-şi creeze realitatea conştient aşa cum o fac şi eu acum pentru mine şi familia mea.

Toate transformările pe care le-am parcurs au ţinut de liberul meu arbitru, de alegeri conştiente şi responsabile. Sunteţi bineveniţi pe acest drum alături de câteva sute de cursanţi care au urmat seminariile şi cursurile mele de „regăsirea puterii interioare”. Aceste seminarii şi cursuri de regăsirea puterii interioare au produs schimbări radicale ale cursanţilor, de observator al propriilor gânduri şi trăiri emoţionale, de percepţia conştientă şi nonjudecaţi-vă a vieţii, de creare a realităţii proprii, de asumarea liberei alegeri în tot ce fac, de iubire necondiţionată, de dezvoltarea intenţiei şi a voinţei Sinelui Divin, de dezvoltare a intuiţiei şi capacităţii de autovindecare. Într-un cuvânt, de asumare a potenţialităţilor divine din fiecare. Verbele de bază cu care am fost creaţi de Tatăl Ceresc sunt „a fi”, „a şti”, „a putea”.

Fiecare capitol din această carte este un pas în descoperirea esenţei divine din fiecare, este o modalitate prin care vă veţi regăsi ca Sine Divin, măreţ şi magnific.

Exerciţiile practice pe care le folosesc sunt adaptate din psihologia cuantică, şi în special din învăţăturile lui Ramtha.

Nu vă voi oferi aici o descriere amănunţită a personalităţii mele ci doar că sunt mamă, soţie, psiholog clinician specialist, consilier psihospiritual, terapeut bowen, dar mai presus de toate sunt un Creator. Nu există o diferenţă reală între cine şi ce sunt, atât timp cât cunoaşterea pe care o ofer face să vibreze Sinele din voi.

Fiţi îngăduitori cu această carte deoarece nu sunt lingvist de profesie, iar cartea am scris-o aşa cum a curs din Sinele meu Divin. Priviţi mai departe de cuvinte şi trăiţi

mesajul care vă înfăşoară.

Aşa să fie!

Pasul 1
Regăsirea puterii interioare

Fiecare dintre noi se naşte cu acel ceva care este dincolo de trup, minte şi ulterior de personalitate.

Acel ceva cântăreşte, după diverse studii din Statele Unite ale Americii, 11 unei, adică 311, 85 grame şi ar reprezenta diferenţa dintre un om viu şi unul mort.

Acel ceva tot timpul este în noi şi vieţuieşte acolo în inima energetică, aşteptând să-i dăm crezare şi atenţie. Este o forţă nemărginită şi deosebit de puternică, magnifică aş putea spune.

Toţi am fost în contact permanent cu această forţă până la vârsta de şapte ani, după care a intervenit educaţia condiţionată de masă, care ne-a „învăţat" să nu ne mai ascultăm forţa interioară. Din acel moment, din cauza discrepanţelor dintre sentimentele noastre şi constrângerile exterioare, am început să ne pierdem încrederea în noi şi să acţionăm în conformitate cu legile sociale, chiar dacă nu întotdeauna eram de acord cu ele: „Nu e frumos să…", „Nu se cade…", „Te vede lumea…", „Nu ai voie să…", „E periculos să…" etc şi lista poate continua. Vă invit să faceţi o introspecţie şi să vedeţi de ce vă lipseşte încrederea în voi, care sunt programele limitative după care aţi fost ghidaţi în viaţă?

În practica mea profesională întâlnesc foarte mulţi oameni care recunosc că au o putere nemărginită, dar din cauza neîncrederii le lipseşte curajul să acţioneze, să-şi facă viaţa mai frumoasă şi să fie fericiţi. Pe parcursul şedinţelor de consiliere psihospirituală ajung să conştientizeze cine sunt de fapt şi ce vor cu adevărat, astfel încât negura

incertitudinilor se disipă, eliberând astfel forţa interioară. Din acest moment oamenii pot accesa forţa interioară, se lasă ghidaţi de ea, ca mai apoi să se vadă rezultatele unei vieţi împlinite.

Pentru că nu avem încredere în noi ne risipim forţa interioară inutil, investind prea multă energie în cei din jur: iubiţi, părinţi, copii, dogme religioase, salvatori cu trup sau fără, terapeuţi, bani, bogăţie (adică acumulări de tot felul), şcoli nenumărate (pentru a ne demonstra că suntem capabili), pentru ca acestea să ne valorizeze, să ne recunoască ca indivizi în societate, să ne salveze de diverse situaţii etc. Lista poate continua şi o puteţi completa fiecare.

Îţi risipeşti puterea atunci când cineva sau ceva din exteriorul tău devine mai important decât ceea ce se află în tine.

Tot ceea ce îţi trebuie se află în interiorul tău şi nimeni altcineva nu poate şti mai bine decât tine ce cale să urmezi, ce studii să faci, ce om să iubeşti, care-ţi sunt idealurile, ce să-ţi doreşti…

În momentul în care investeşti puterea, credinţa ta în exterior, te secătuieşti de energie şi de forţă vitală, aşteptând salvarea din afară, aşteptând ca cineva să te îndrume, să te călăuzească, să te aprecieze. Spunea părintele Arsenie Boca „*cel mai important după Dumnezeu eşti tu*, *că în tine de fapt se află Dumnezeu*”. Accesând forţa divină din tine nu mai pierzi energie în exterior, ci pur şi simplu acţionezi cu toată forţa, şi atunci lucrurile se întâmplă aşa cum vrei; eşti propriul tău stăpân şi eşti creatorul conştient al realităţii tale.

Numai tu însuţi poţi să-ţi faci ordine în viaţă. Nu ai

nevoie de o putere exterioară, deoarece te naşti cu ea; trebuie doar să astupi găurile din găleata care a început să curgă.

Debarasează-te cât mai repede de iluziile şi minciunile cu care ai fost hrănit şi cu care ai ajuns să te hrăneşti, pentru că te împiedică să trăieşti viaţa aşa cum meriţi. Făcând asta, vei avea o mare surpriză şi îţi vei da seama că te-ai mulţumit cu foarte, foarte puţin din ceea ce poţi face şi avea. Când îţi dai seama de asta nu mai poţi accepta o existenţă anostă şi searbădă, ci te consideri îndreptăţit să trăieşti aşa cum vrei, aşa cum îţi place, şi nu vei mai putea lăsa să te trăiască viaţa pe tine, ci o vei trăi tu pe ea.

Dacă o experienţă oarecare din viaţa ta te lasă cu un sentiment de neîmplinire sau insatisfacţie înseamnă că Sursa din tine îţi dă un semnal, iar dacă tu nu asculţi de Sinele tău Divin şi mergi mai departe înseamnă că ai pornit la drum cu acel sentiment. Iar ideea că relaţiile cu ceilalţi te ajută să scapi de acel sentiment e doar o iluzie; de fapt interrelaţionarea îl exacerbează. Există totuşi o compensaţie:

Sursa puterii se află în tine dintotdeauna şi pentru totdeauna; ce ai de făcut de fapt este să devii conştient de ea, să începi să te conectezi la ea şi să acţionezi măcar o dată ascultând de Sinele tău Divin.

Când întreb pacienţii dacă ştiu că sursa puterii lor se află în ei, îmi răspund că da ştiu, au citit în multe cărţi, au văzut filme în care au aflat acest lucru, dar totuşi, viaţa lor este numai o suferinţă şi nu ştiu cum să facă să simtă şi să trăiască şi ei această stare de pace, de armonie, de bucurie şi de împlinire.

Apoi le explic că tot ceea ce au citit la alţii este o

filosofie şi nu un adevăr al lor pe care să-l fi trăit, deoarece nu au accesat forţa şi nu trăiesc în bucurie şi pace. În momentul în care trăieşti o stare, acea stare devine adevărul tău şi nimeni şi nimic nu ţi-l mai poate lua, aşa cum spunea Iisus Hristos „*Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera*”.

Când ai trăit pe propria piele şi în propria viaţă o experienţă, ea devine adevăr, şi nimeni nu te mai poate manipula ca să vezi că e aşa sau altfel; tu ştii şi devii propriul tău stăpân.

Copilăria mea a fost marcată de o serie de extrasenzorialităţi, de neînţeles pentru mine atunci: vedeam felurite imagini din alte dimensiuni, iar faptul că nimeni nu mi le putea explica mă speria mult. În plus, nici nu puteam să discut cu multă lume acest subiect.

Ca să mă protejez, pe la paisprezece–cincisprezece ani m-am rugat la Dumnezeu să nu mai văd acele imagini, dar să ştiu. Sunt foarte fericită că mi s-a dezvoltat acest potenţial – să ştiu – pentru că astfel sunt mereu în contact cu Sinele meu Divin.

Pentru a vă conecta şi a vă lăsa călăuziţi de puterea Divină din voi, pe lângă analizele şi introspecţiile pe care vi le faceţi, puteţi spune în fiecare dimineaţă de douăzeci şi unu de ori următoarele afirmaţii:

J „Eu sunt dintotdeauna conectat (a) la Sinele meu Divin”;

J „Eu sunt dintotdeauna ghidat (a) de Sinele meu Divin”.

Spuneţi aceste afirmaţii timp de douăzeci şi nouă de zile de cât mai multe ori pe zi, atunci când aveţi de luat o decizie, când vreţi să faceţi ceva, când vreţi să vă implicaţi într-un proiect, când mergeţi la o întâlnire, când aveţi un

discurs, când mergeţi la un interviu etc, şi veţi trăi experienţa să ştiţi totul despre ce aveţi să faceţi. De ce douăzeci şi nouă de zile? Deoarece atât îi trebuie unui neuron să crească din trunchiul cerebral până pe emisfere, unde să se creeze o reţea neuronală a experienţei trăite, care devine adevăr şi poartă de intrare pentru alte multe experienţe similare. Este ca atunci când ai învăţat să mergi pe bicicletă, după ce ai mers o dată mereu vei şti să mergi. Odată ce ai creat o reţea neuronală cu o anumită vibraţie ea va atrage informaţii cu energie specifică care va consolida reţeaua nou formată în timp, adică în şase luni de zile şi astfel îţi vei crea o nouă atitudine care va fi motorul schimbării tale şi a realităţii înconjurătoare. Când te schimbi tu, lumea din exteriorul tău se schimbă, adică o percepi altfel şi acţionezi de asemenea altfel. Tu eşti propriul tău stăpân şi puterea ta este în interiorul tău.

Mult succes şi daţi drumul puterii interioare pentru a trăi în bucurie aşa cum ne-a îndrumat Iisus Hristos în Noul Testament; de opt sute douăzeci de ori a repetat Iisus „*Bucuraţi-vă*”.

Aşa să fie!

Pasul 2

Sindromul „salvatorului” ne îndepărtează de Sinele Divin

Încă de când suntem mici ni se repetă întruna „ajută pe aproapele tău”, „iubeşte pe aproapele tău”, „faceţi cât mai multe fapte bune” ca să te mântuieşti. Apropo de fapte bune, „drumul spre iad e pavat cu intenţii bune”, iar în acest capitol veţi vedea explicaţia acestui adevăr. Societatea şi educaţia ne spun că: „mai puţin contezi tu şi ce simţi tu, important este să ajuţi pe cei din jur şi să fii în rând cu lumea”, adică uniformizat – ca să fii mai uşor de manipulat, pentru că dacă ai atitudine faci „probleme” în sistem.

Aceste lucruri ni se implementează în minte ca nişte programe pe care trebuie să le urmăm ca să ne fie bine în viaţă. Dar ironia sorţii este că niciodată nu ne este bine atunci când punem pe altcineva pe primul loc, iar noi devenim marionete uşor de manipulat; devenim falşi şi foarte obosiţi, pentru că atunci când îi ajuţi pe toţi nu mai ai timp de tine şi de experienţele tale, nici nu mai ştii pe unde eşti de multe ori.

Cu timpul ajungem să nu mai putem spune „nu” atunci când chiar nu putem ajuta, pentru că trebuie să facem multe fapte bune ca să ne „mântuim”.

De aici apar în mintea noastră alte subprograme, le-aş numi eu de genul:

nu sunt suficient de bun (a) dacă spun „nu”;

nu o să mă mai iubească nimeni dacă spun „nu”;

nu vreau să sufere nimeni dacă spun „nu”;

nu vreau să rănesc pe nimeni dacă spun „nu”; etc.

O participantă la seminariile mele spunea la o întâlnire

că a avut o revelaţie când era într-o biserică la Slujba de Duminică. În timpul slujbei când se spune Tatăl nostru, a realizat că se spune „Tatăl nostru” şi nu „Tatăl meu”, adică fiecare avem acelaşi Tată Creator şi fiecare ne putem salva şi ajuta singuri.

E o iluzie să crezi că salvezi pe cineva; dimpotrivă, devii „călău” pentru acea persoană deoarece nu-l laşi să se ajute, să-şi creeze noi reţele neuronale prin care să stăpânească experienţele viitoare. De curând am decis să nu mai fac nimic pentru copiii mei din ce pot ei face; mă uit la ei cum fac, îi observ şi îi las să experimenteze. Vreau să spun că e fantastic, atât pentru ei cât şi pentru mine, deoarece ei trăiesc acea experienţă, şi-o însuşesc, şi oricând vor putea să o facă din nou cu succes, iar eu nu mai sunt atât de trasă în toate părţile şi de obosită.

Băiatul meu de şapte ani a luat într-o zi un cuţit în mână să cureţe un kiwi. Am alergat repede să-i iau cuţitul, de teamă că se va tăia, explicându-i, în tot acest timp, că nu are voie să umble cu cuţitul, că este periculos. Cât timp am curăţat eu fructul, el plângea, şi nu înţelegeam de ce. Într-un final, mi-a spus cu lacrimi în ochi că era plăcerea lui să cureţe acel fruct şi să-l mănânce, dar că acum nu mai vrea.

A fost o lecţie extraordinară. Am rămas fără reacţie aproximativ cinci minute, timp în care în mintea mea s-au derulat toate programele şi scenariile prin care facem foarte mult rău copiilor noştri; printr-o hiperprotecţie nu-i lăsăm să se dezvolte experimentând. Şi de atunci am încredere în el şi nu păţeşte nimic. Copiii se lovesc sau se accidentează atunci când noi nu avem încredere în ei, atrăgând, cu mintea noastră, tot ce gândim despre o anumită situaţie. Aşa că mare grijă mare... suntem

responsabili de ceea ce creăm în jurul nostru.

Crezi că cei care te iubesc cu adevărat se vor supăra când tu spui „nu” la ceva ce chiar nu poţi sau nu ai cum? Vei avea o mare surpriză, aşa cum am avut şi eu să văd că interlocutorul meu nu s-a supărat, ci din contra, *a* rezolvat mult mai repede şi mai uşor decât aveam eu resurse şi timp. Şi e normal aşa, când ai o nevoie, o problemă, tu eşti cel mai în măsură să o rezolvi, pentru că dacă ţi-a apărut, înseamnă că poţi să o rezolvi. Tot ce primeşti se datorează faptului că eşti pregătit pentru ceea ce primeşti, deci poţi. Cum se spune din popor „*Dumnezeu îţi dă atât cât poţi duce*”, nu mai mult.

De multe ori nu spunem „nu” pentru că nu vrem să refuzăm sau să rănim pe cineva (vezi programul implementat); nu ştii dacă răneşti sau nu pe celălalt, dar mintea ta crede asta. Cu toate acestea îi rănim şi pe alţii şi pe noi dacă ne prefacem că totul e în regulă atunci când nu e. Când încerci să-i protejezi pe ceilalţi de fapt vrei să te autoprotejezi. Dacă ai avea încredere că prietenii sau cunoştinţele tale sunt capabile să facă faţă unui „nu”, atunci nu ai mai ascunde adevărul. Atunci când îi consideri slabi pe ceilalţi de fapt îi desconsideri şi dimpotrivă, le recunoaştem valoarea atunci când suntem sinceri.

Sunt atâtea familii sau cupluri care stau într-o relaţie de compromis, de teamă să spună că nu mai merge sau nu aşa văd ei iubirea etc; şi unde este acum societatea datorită acestor compromisuri? Se vede cu ochiul liber: într-o mare suferinţă de la parteneri de cuplu, copii, sisteme, guverne etc.

Într-o relaţie, dacă nu câştigă amândoi nu câştigă niciunul. Dacă partenerul sau partenera şovăie în relaţie nu

mai lăsa lucrurile să treneze. Fie pui punct, fie îţi schimbi punctul de vedere. De obicei există modalităţi de a ameliora o situaţie (sau atitudinea faţă de ea), pentru ca toată lumea să fie mulţumită. Când ai de luat o decizie, nu uita să te conectezi la Sinele tău Divin şi să repeţi de cât mai multe ori afirmaţia:

J „Eu sunt dintotdeauna ghidat (a) de Sinele meu Divin”.

Adesea trebuie să faci unele schimbări, alteori trebuie să-i pui punct. Poţi anunţa orice – o demisie, încheierea unei relaţii sau schimbarea unei relaţii – cu dragoste, apreciere şi respect.

Dacă eşti sincer şi respectuos cu ceilalţi, îi protejezi mai mult decât dacă le spui „nu”. Un „nu” cinstit este la fel de important ca şi un „da” cinstit pentru că îl slujeşte şi îl binecuvântează în egală măsură pe cel care-l spune şi pe cel căruia îi este adresat.

De fapt când spui „nu” îi dai celuilalt dreptul şi ocazia să experimenteze, să-şi demonstreze că poate face el ceva, să câştige şi să-şi recapete încrederea în forţele proprii, deci abia atunci îl ajuţi cu adevărat.

În momentul în care vrei să faci tu în locul celorlalţi, de fapt tu vrei să controlezi totul deoarece nu ai încredere că şi celălalt poate. Oamenii din jurul tău sunt atât de mari sau atât de mici cât le permiţi tu să fie.

De fiecare dată când nu lăsăm pe cei din jur să se ajute singuri, ei nu depăşesc acea experienţă, iar noi ne suprarresponsabilizăm cu treburi care nu sunt pentru creşterea noastră. Poţi să le faci uşor deoarece le-ai stăpânit cândva şi ai reţele neuronale solide, dar vei fi obosit, vei face lucruri care nu îţi plac, doar de dragul de a face în locul altuia, nu vei lăsa şi pe alţii să se afirme şi să-şi

demonstreze că pot etc.

Dacă scapi de sindromul salvatorului le vei permite celorlalţi să-ţi preia o parte din treburi şi oricât ar părea de ciudat, vei avea câteva avantaje clare:

a) Nu vei mai face ceea ce nu-ţi place;

b) Vei avea mai mult timp pentru activităţile care îţi plac;

c) Le vei da şi celor din jur posibilitatea să se afirme şi să-şi crească încrederea în ei;

d) Toţi vor fi mai mulţumiţi şi fericiţi;

e) Iar tu te vei bucura cu adevărat de viaţa ta.

Când îţi imaginezi că ştii mai bine decât omul din faţa ta, de fapt ignori Divinitatea din acea fiinţă, ignori potenţialul magnific pe care-l are de scos la suprafaţă pentru a manifesta necunoscutul din el. Dacă forţezi pe cineva să se schimbe, de fapt treci peste liberul lui arbitru şi îi răpeşti posibilitatea de a alege liber. Cine te crezi? Liberul arbitru înseamnă dreptul fiecăruia de a alege să trăiască fie în Rai, fie în infern, fie la Bucureşti sau oriunde pe această planetă.

Preocuparea pentru comportamentul altui om este de fapt un semnal pentru tine că eşti în eroare.

Dacă te preocupă problemele altora este problema ta. Dacă nu te preocupă problemele altora de fapt îi ajuţi.

Eu am reuşit să scap de acest sindrom, care era alimentat de subprogramul „nu sunt suficient de bună dacă...”, abia de un timp relativ scurt şi mă simt extraordinar; viaţa mea şi a celor din jur este alta, am o pace interioară pe care nu am experimentat-o niciodată în viaţa mea indiferent câte slujbe, rugăciuni, cursuri şi meditaţii am făcut. De atunci totul este magnific. S-a

produs într-o clipă când am primit informaţia de la Sinele meu Divin că de fapt fac mult rău oamenilor că nu îi las să-şi creeze propriile lor reţele neuronale cu care să poată lucra ori de câte ori au nevoie. Dacă eu pot este rezultatul faptului că în timp mi-am creat reţelele necesare cu care pot experimenta. Am o vorbă: dacă un singur om din univers poate ceva, atunci orice om poate, numai să vrea şi să acţioneze în direcţia dorinţei lui. Iar dacă eu îi ajut, făcând în locul lor ceva ce pot şi ei, atunci ei nu-şi creează reţele suficient de solide să se poată ajuta singuri, şi astfel când nu voi fi lângă ei vor suferi că nu vor şti ce au de făcut.

Aşa că de atunci oricine vine să-l ajut, prima întrebare cu care încep discuţia este „Tu ce ai făcut pentru această situaţie?”. Dacă a făcut ceva îi mai dau câteva repere sau pârghii, dacă nu, îi spun ce să facă şi mai departe este treaba lui dacă vrea să acţioneze sau nu, nu trec peste liberul arbitru al nimănui.

Îi spun să repete afirmaţii de genul:

/ „Eu am dintotdeauna încredere în mine”;

/ „Eu sunt dintotdeauna un geniu”;

/ „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de inspiraţie divină”; */* „Eu sunt dintotdeauna inteligenţă creatoare”; */* „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de forţă vitală”;

/ „Eu dintotdeauna pot tot ce vreau şi îmi propun”.

Acesta este ajutorul pe care îl pot da în prima fază, să îi spun ce să facă (adică nu mai fac eu în locul lui); apoi în a doua fază îl trimit la Sinele lui Divin să intre în contact cu el, că El ştie cel mai bine ce şi cum să facă, şi astfel toată lumea este fericită, liniştită, în pace şi celui care experimentează îi creşte sufletul şi are mari satisfacţii că a

reuşit singur. Vă daţi seama ce satisfacţie ai când faci tu ceva şi îţi reuşeşte. De fapt atunci îţi găseşti puterea interioară, devii propriul tău stăpân şi eşti liber precum vulturul.

„*Dacă scoţi la lumină ceea ce e în tine*.

Acel ceva te va mântui.

Dacă nu scoţi la lumină ceea ce e în tine.

Acel ceva te va ucide".

Evanghelia după TOMA

Ce interesant spunea apostolul Toma acum două mii de ani, cum că dacă scoatem din noi la suprafaţă în viaţa de zi cu zi lumina Sinelui Divin, asta ne va elibera (mântui) şi ne va face să experimentăm întru pace şi bucurie. Dacă nu scoatem la suprafaţă în viaţa şi experienţele noastre, dacă nu cunoaştem lumina Sinelui Divin, acel ceva ne va ţine prizonierii propriei noastre minţi şi vom muri plini de suferinţe, frustrări, boli şi neputinţe. De noi şi de libera noastră alegere depinde fericirea sau nefericirea noastră.

Dacă toată viaţa ne-o petrecem încercând să salvăm toată omenirea dar nu suntem atenţi la noi, la corpul nostru, la mintea noastră, nu vom ajuta de fapt pe nimeni iar noi ne pierdem talanţii pe care i-am primit când am venit în trup; pierderea talanţilor înseamnă stagnare şi reîntoarcerea la viaţa pe pământ, la şcoala iubirii, până vom înţelege că fiecare este propriul stăpân şi responsabil pentru propria sa viaţă.

Toată puterea este în noi, pentru că este de la Sinele nostru Divin, nu o căutaţi în stele, cristale, aur, catedrale, instituţii, nu este în exteriorul nostru, este doar în noi şi se manifestă prin ce facem cu ea. Atâta timp cât ai încredere în Sinele tău Divin, cât eşti conectat la el şi cât asculţi

mesajele lui, atunci trăieşti doar în pace şi armonie cu tine şi cu cei din jurul tău.

Fiecare dintre noi este creatorul propriei realităţi. Cum ar fi să trăim într-o lume în care toţi suntem creatori şi fiecare va veni cu creaţia sa şi, împreună ne vom veseli şi bucura de roadele creaţiei noastre?

Sună interesant şi de dorit. Dar veţi spune că noi nu putem schimba lumea. E adevărat, dar ne putem schimba pe noi. Iar atunci când ne schimbăm noi, toată lumea din jur se schimbă, mai exact ne schimbăm perspectiva asupra realităţii. Şi uite aşa azi un pic mâine un pic, fiecare face eforturi de lucru cu el, cu personalitatea lui şi cu schimbarea schemelor de gândire vechi pe care le transformă în programe noi, într-o minte nouă şi astfel se poate ajunge ca toată omenirea să se transforme aşa încât toţi să ne bucurăm de o lume a păcii şi bucuriei depline. Nu putem salva pe nimeni, decât pe noi înşine. Iar când noi ne salvăm printr-o nouă schimbare, lumea evoluează odată cu noi.

Atunci când fiecare este suveran, nu mai are grijă să invidieze pe cineva, nu mai are grijă să umilească pe cineva, nu mai are grijă să bârfească pe cineva, pentru că va privi pe fiecare om ca pe un frate al său aşa cum a spus Iisus Hristos, că „*Eu şi Tatăl suntem una*, *iar voi sunteţi fraţii mei*”. Ce mesaj de iubire necondiţionată ne-a lăsat încă de acum două mii de ani? Cât facem din ce ne-a transmis? Eu cred că în aceste momente de schimbări planetare foarte mulţi oameni caută să se transforme şi să se manifeste conform iubirii necondiţionate. Am încredere în capacitatea fiecăruia de a-şi accesa Sinele Divin pentru a trăi din plin această vibraţie a iubirii divine.

Aşa să fie!

Pasul 3
Sentimentul de vinovăţie –
inamicul regăsirii puterii interioare

Dacă trăieşti mereu cu sentimentul că eşti vinovat, păcătos sau rău, ori că trebuie să ispăşeşti prin pedeapsă nu ştiu ce vină, vei suferi în permanenţă, te vei îndepărta de Sinele tău Divin, deoarece Dumnezeu este iubire şi ne-a făcut din şi pentru iubire, iar suferinţa nu are frecvenţă spre divinitate.

Şi dacă până acum ţi-ai dus crucea grea a vinovăţiei, e momentul să o dai jos de pe umeri dacă vrei să intri în contact cu esenţa ta divină. Această cruce nu este a ta ci ţi-a fost implementată încă din fragedă pruncie pentru a te limita şi a intra în rând cu lumea. Vom analiza câteva direcţii din viaţa de zi cu zi.

În cadrul educaţiei religioase găsim un exemplu interesant: astfel, păcatul originar are la bază ideea că suntem păcătoşi încă dinainte să ne naştem. Adică cineva care s-a născut înaintea ta, a făcut ceva cumplit şi tu eşti tras la răspundere pentru simplul motiv că trăieşti şi respiri, ai greşit şi trebuie să plăteşti. Dacă urmezi acest concept în limite raţionale intri în contradicţie cu versetele din Biblie care spun că „*ai fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu*”. Adică dacă tu ai fost născut păcătos deducem că şi Dumnezeu este păcătos? Dacă cineva îţi spune din fragedă pruncie că eşti păcătos şi mereu îţi argumentează că orice faci din ce vrei tu este păcat, în timp ajungi să crezi că eşti păcătos şi îţi vei construi întreaga viaţă pe ideea respectivă – şi apoi ne mirăm de ce atâta suferinţă şi nefericire.

O minte care admite că a greşit devine vulnerabilă, uşor de dominat şi de influenţat. De când ideea de vină şi-a făcut loc în minţile oamenilor, generaţii după generaţii de părinţi, soţi, soţii, guverne, culte sau profesori au învăţat cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă vinovaţi pentru a-i putea controla. Ceea ce nu are nimic de-a face cu păcatul originar. Oamenii vinovaţi plătesc bine pentru a li se ierta păcatele, pentru a intra în împărăţia cerurilor, pentru a se salva. Ceea ce nu conştientizează aceştia este că nimic nu poate fi mai rău, nici chiar aşa-zisul iad, decât convingerea că o forţă exterioară te domină şi poate să-ţi ia bunurile şi toată munca ta.

În cadrul relaţiilor interumane, manipularea găseşte teren fertil în vinovăţie şi nesiguranţă emoţională. Adică dacă reuşesc să te fac să te simţi vinovat, vei face ceea ce-ţi voi spune eu: îmi vei da bani, îmi vei da un adăpost, îmi vei da timpul tău ca să munceşti pentru mine etc. Şi dacă sentimentul este destul de intens voi putea să aleg în locul tău ceea ce îmi convine. Iar noi numim acest lucru „dragoste” sau „căsătorie”, deşi nici dragostea nici căsătoria nu au nimic de-a face cu ideea de a ne ţine aproapele în inferioritate. Ambele presupun împlinirea unuia lângă celălalt şi nu dominare. Adică se spune că „dacă doare nu e dragoste”.

Un alt exemplu este inocularea sentimentului de păcat din altă viaţă. Cu alte cuvinte tu eşti cel care te-ai născut cu păcatul făcut în altă viaţă. Adică ideea că ai făcut ceva şi trebuie să plăteşti ce şi cum numai unii ştiu.

Vin destul de mulţi pacienţi la mine în cabinet care mărturisesc că trebuie să stea să îndure nu ştiu ce (relaţie, slujbă, anturaj etc.), deoarece aşa plătesc pentru diverse

păcate pe care le-au făcut în trecut sau în alte vieţi. Trebuie să recunosc că şi eu am crezut acest lucru, de aceea am rămas doisprezece ani într-o relaţie care nu avea decât multă suferinţă. Dar într-o zi mi-am dat seama că nu asta cred despre iubire şi pur şi simplu m-am trezit, am acţionat ca atare şi acum sunt foarte fericită şi împlinită. Nu trebuie să plătiţi pentru nu ştiu ce, deoarece în ochii Creatorului Suprem nu există păcat, ci experienţă prin care trebuie să învăţăm şi să stăpânim anumite adevăruri.

Aşa că vă recomand să încetaţi cu vinovăţia; în continuare aveţi câteva sugestii despre cum scăpaţi de ea.

1. Interpretează în favoarea ta ce ţi se întâmplă în experienţele de viaţă

Ori de câte ori faci ceva pentru care eşti tentat să te consideri vinovat, găseşte o modalitate de a te disculpa. Gândeşte-te cum ai considera acel lucru dacă ar fi făcut de o persoană pe care o iubeşti. Din moment ce poţi face orice, de ce nu ai interpreta acel lucru în favoarea ta? Totul ţine de credinţa ta – şi succesul şi eşecul. Unde este mintea ta acolo eşti şi tu, adică dacă tu gândeşti în favoarea ta, toată viaţa se va desfăşura ca atare.

2. Nu-i învinui şi nu-i judeca pe ceilalţi

Se spune în Biblie că „*După cum judeci aşa vei fi judecat*” – şi nu de un Dumnezeu răzbunător şi crud, ci după propria-ţi minte. Pentru că ea aşa este setată să vadă lucrurile, şi aşa cum vezi despre altul aşa vei vedea şi despre tine. Iată un principiu moral: „te vezi cu aceeaşi ochi cu care îi vezi şi pe ceilalţi” şi automat te tratezi cu aceeaşi asprime sau toleranţă cu care îi tratezi pe cei din jur. De asemenea aştepţi din partea lor acelaşi comportament. Când îl judeci pe altul, de fapt te judeci pe tine.

3. Nu te răzbuna nici pe tine, nici pe alţii

„*Răzbunarea este a mea*”, spus-a Domnul – ne învaţă Biblia. Cu alte cuvinte răzbunarea nu este treaba noastră şi ar fi bine să o lăsăm pe seama universului. Dacă cineva merită o lecţie pentru ce a făcut, nu eşti tu cel care trebuie să i-o dea, adică nu e treaba ta. În primul rând nu câştigi nimic făcându-i pe ceilalţi să sufere. Dimpotrivă, îţi pierzi liniştea şi pacea, iar asta nu e bine deloc. Iertarea este un dar pe care ţi-l faci ţie: nu ierta pentru că o merită celălalt, ci pentru că tu meriţi. Când nu ierţi pe cineva pierzi foarte multă energie, este ca atunci când stai la uşa cuiva şi nu-l laşi să plece şi depui mult efort pentru a ţine uşa închisă, în clipa în care te laşi dominat de ură şi de furie îţi otrăveşti sufletul şi este păcat să-ţi iroseşti viaţa clocotind de resentimente; păcatele celor din jur nu merită osteneala, iar tu meriţi mult mai mult. Dacă vrei să nu fii pedepsit, nu pedepsi.

4. Apreciază-te şi acceptă aprecierea celorlalţi

Acordă-ţi cel puţin zece minute în fiecare zi pentru a-ţi consolida viziunea pozitivă asupra persoanei şi vieţii tale. Pentru asta poţi recurge la meditaţie, rugăciune, imagerie creativă, un jurnal sau pur şi simplu să-ţi îmbunătăţeşti relaţia cu tine şi cu cei apropiaţi. Reaminteşte-ţi că eşti genial, că poţi iubi, că eşti plin de bucurie şi că poţi atinge orice obiectiv pe care ţi-l propui.

Notează-ţi lucrurile care îţi sunt dragi şi pe care ţi le propui pentru împlinire. Gândeşte-te de câteva ori pe zi la acele obiective, ca şi cum sunt împlinite. Nu te scuza şi nu te subaprecia niciodată în relaţiile cu ceilalţi şi cu tine şi acceptă complimentele fără a încerca să abaţi atenţia în altă parte, ca şi cum nu ar fi vorba de tine. Nu-ţi ascunde

meritele, foloseşte-le pentru a deveni mai puternic. De câte ori îţi aminteşti meritele tale, de atâtea ori le reconectezi la sursa divină din tine care a făcut posibilă realizarea.

5. Acţionează cu convingere!

Când ţi se oferă ocazia să faci ceea ce-ţi doreşti acţionează cu convingere, ai încredere în tine şi vei reuşi. Acţionează ca şi cum ai deja acel ceva, devino acel lucru şi atunci, prin frecvenţa ta, vei atrage din univers acea frecvenţă specifică şi-l vei avea.

Dacă cineva crede în tine mai mult decât tu însuţi, acceptă-i părerea fără a-ţi scoate în evidenţă limitele şi fără a evoca insuccesele trecute. Există doar două posibilităţi: fie demonstrezi că ai dreptate şi nu eşti în stare să faci nimic, fie realizezi ce-ţi doreşti. Ce preferi?

Spor la lucru şi nu uitaţi că toată puterea se află în interiorul vostru. Ce aveţi de făcut este să o accesaţi şi să vă BUCURAŢI.

Aşa să fie!

Pasul 4

Lipsa de valorizare încătuşează Sinele bivin

Suntem de foarte multe ori tentaţi să nu ne ascultăm Sinele Divin, deoarece celălalt arată mai bine sau se exprimă mai plastic, mai altfel. Încă din copilărie, datorită competiţiei şi comparaţiei cu alţii, credem că altul ştie şi spune mai bine decât noi, şi încetul cu încetul ne simţim fără valoare.

Toate acestea se bazează pe următoarele programe sau credinţe false:

1. Nu sunt vrednic (a), nu merit.

Această credinţă vine exact din centrul vinovăţiei şi produce emoţia ruşinii. Acest program (credinţă) există încă de la începuturile creaţiei, când se spune că Dumnezeu l-a făcut pe Om şi i-a dat liberul arbitru, dar omul nu a făcut ce a zis Dumnezeu şi astfel a încălcat legea (ce aberaţie – adică dacă Dumnezeu i-a dat liberul arbitru omului, de ce s-a supărat pe el că nu a făcut ce a zis El? – ciudate interpretări). De aici omul nostru s-a simţit vinovat şi ruşinat de comportamentul său şi de atunci el crede că nu merită iubirea lui Dumnezeu, ba mai mult, că nu merită să fie ascultat şi crezut de nimeni din univers. Astfel s-a implementat în fiinţa umană programul ancestral de separare de Sursa Divină, deoarece omul nu este demn să fie lângă Sursa care l-a creat. Şi astfel câteva programe din acestea ne-au determinat, cu trecerea timpului, să ne simţim fără valoare, să credem că nu suntem vrednici şi că nu meritǎm nimic.

Mereu întâlnesc pacienţi care vin distruşi emoţional, convinşi că nu merită nimic, cu un sentiment acut de eşec,

de blestem parcă, pus pe seama unui oarecare păcat. Total neadevărat.

Le spun că Dumnezeu, Creatorul Central, este numai iubire şi dăruire, adică este ca un soare care luminează şi dă căldură întregii planete şi evident tuturor oamenilor şi vieţuitoarelor de pe planetă. Dumnezeu nu ia în seamă păcatele noastre închipuite. Totul este în mintea noastră. Aceasta este plină cu programe nesănătoase şi ne face să credem asta, nu Dumnezeu. Aşa cum am mai spus, trăim conform credinţelor pe care le avem şi în care credem cu toată fiinţa. Astfel încătuşăm Sinele nostru Divin prin aceste credinţe şi apoi ne mirăm de ce nouă nu ne dă Dumnezeu ceea ce ne dorim.

Îţi dă – dar ce crezi, aia primeşti.

Cu un astfel de comportament şi credinţă că nu merit nimic, ce credeţi că veţi primi de la Univers? Nimic. Dacă vom crede că totul ne este permis în Univers, atât timp cât nu călcăm pe demnitatea şi liberul arbitru al cuiva, atunci vom primi tot ce cerem Sinelui nostru Divin. „*Cere şi ţi se va da*, *caută şi vei afla*, *bate şi ţi se va deschide*" spunea Iisus Hristos acum două mii de ani.

Aşa să fie!

2. Nu sunt suficient de bun (a).

Acest program sau credinţă vine în general din prima copilărie, atunci când părinţii sau educatorii noştri au avut aşteptări de la noi pe baza sistemelor acestora de credinţe, iar noi nu ne-am ridicat la standardul acelor aşteptări. Neridicându-ne la acel standard de câteva ori, am adoptat această credinţă că nu sunt suficient de bun (a). Plecând de aici, toată viaţa este o muncă şi un efort colosal pentru a le demonstra celor din jur că eşti bun (a). În această situaţie

uiţi de tine şi de nevoile tale, în mintea ta prioritatea este să le arăţi altora câte poţi face tu. Faci diverse şcoli, formări, cursuri, servicii din ce în ce mai bune dar foarte solicitante, în care de fapt uiţi de tine şi de ce vrei tu.

Dacă recunoaşteţi în voi acest program aşezaţi-vă cât mai confortabil, luaţi o foaie de hârtie, respiraţi de câteva ori şi apoi începeţi să răspundeţi la întrebarea: „Ce vreau eu?”. Imaginaţi-vă că este lângă voi însuşi Dumnezeu care vă îndeplineşte toate dorinţele. Deci puteţi scrie tot ce doriţi de acum sau mai de demult, fără reţinere şi fără teamă că „dacă...”, „nu se realizează”, „nu merit”, „este imposibil”, „nu-mi dă mie Dumnezeu că sunt păcătos şi nevrednic” etc.

Nu uitaţi că lângă voi se află chiar Sursa Supremă care este omnipotentă, omniscientă şi omniprezentă. După ce aţi terminat de răspuns la această întrebare trageţi o linie şi răspundeţi la următoarea întrebare şi anume: „Ce vreau eu de fapt?”. Adică citind cu detaşare (ca şi cum e vorba despre o altă persoană) ce ai răspuns la întrebarea „Ce vreau eu?”, vei trage o concluzie şi anume „Ce vreau eu de fapt”. Toate dorinţele tale vin de la faptul că vrei un ceva anume.

Descoperă ce vrei, crede în ce vrei şi vei avea surpriza că tot ceea ce ai scris în timp se va împlini. Mereu aud o frază de genul: „de fapt tot ce mi-am dorit până la urmă Dumnezeu mi-a dat, uneori mai uşor, uneori mai greu”. Iar eu le răspund că au primit tot ce şi-au dorit, în funcţie de îndoiala sau credinţa pe care le-au manifestat. Timpul până a se împlini ceea ce ne dorim depinde de credinţa sau de îndoiala noastră în împlinire.

Vă dau un exemplu personal. Eram cu o prietenă la

începutul anului 2007 şi discutând despre planuri şi proiecte de viitor mi-a venit ideea să scriu pe o hârtie ce vreau să fac în acel an. Recent, adică prin 2011 am găsit într-o agendă veche acea foaie şi am realizat cu surprindere că tot ceea ce am scris s-a împlinit în anul 2007, chiar dacă nu m-am mai gândit la ele. De atunci spun tuturor: „scrieţi ce vreţi, pentru că în momentul în care aţi scris, scrisul rămâne ca o pecete, ca o semnătură pentru univers, iar el îşi face treaba ca pe o lege şi spune: Aşa să fie!”

Credeţi, scrieţi şi veţi avea ce vă doriţi.

Aşa să fie!

3. Nu pot fi fericit (a) tot timpul.

Chiar dacă sunt fericită pe moment, după bine tot timpul urmează rău; în viaţă sunt şi suişuri şi coborâşuri. Recunoaşteţi aceste credinţe? Ce spune conştiinţa socială: „după bine urmează rău”, „nu te bucura prea tare că binele trece repede”, „după soare urmează furtună”, „după deal urmează vale” etc… Sunt credinţe pline de frică, de teamă, alimentate de sentimentul de vinovăţie. Vinovăţia spune că nu meriţi să fii fericit (a) şi că va trebui să plăteşti pentru plăcerea de care te bucuri. Ea este alimentată de programele că nu merit şi nu sunt suficient de bun (a). Dacă observi sentimentul de vinovăţie înainte să se instaleze ca o emoţie, îl poţi respinge cu ajutorul minţii tale făcând afirmaţii de genul:

V „Eu sunt dintotdeauna fericit (a)”;

J „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de bucurie”;

V „Eu trăiesc dintotdeauna în şi din abundenţă”;

V „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin”.

Încercaţi aceste afirmaţii; nu aveţi nimic de pierdut, în

schimb veţi câştiga împlinirea lor şi regăsirea puterii interioare. Starea de bucurie este starea firească a Sinelui Divin şi ea se instalează definitiv atunci când toate corpurile (fizic, mental, emoţional, relaţional, senzorial) sunt aliniate la Sursa Divină, la Sinele Divin. Bucuraţi-vă pentru fiecare clipă pe care o trăiţi şi în timp, aşa cum v-aţi obişnuit să fiţi trişti şi să trăiţi din programul de supravieţuire, vă veţi obişnui să fiţi fericiţi şi veţi trăi din programul de abundenţă.

Aşa să fie!

4. Viaţa este o luptă. „Nu poţi rezista în această junglă decât cu multă luptă”.

Această credinţă era valabilă pentru strămoşii noştri, deoarece nu aveau suficientă cunoaştere pentru a crea tehnologia necesară asigurării supravieţuirii. Dar din păcate această credinţă se mai vehiculează şi acum. Menţinerea acestei credinţe în realitate ne pune în pericol supravieţuirea, ea favorizând mania muncii şi stresul extrem, care în cele din urmă provoacă boală, durere şi moarte. Aşadar viaţa este foarte frumoasă, plină de experienţe minunate prin care învăţăm să stăpânim lumea din noi, pentru a o putea reflecta în exteriorul nostru. După cum spunea actorul Peter O’Tool „nu voi fi un om obişnuit, pentru că am dreptul să fiu extraordinar”. Fantastic. Depinde de noi ce şi cum facem. Cu o astfel de

Lipsa de valorizare im ataşează Sinele Divin 53 credinţă sigur poţi să fii extraordinar şi să faci lucruri măreţe. Fiţi voi în potenţialitatea voastră. Gândiţi despre voi că sunteţi măreţi şi veţi face lucruri măreţe; gândiţi despre voi că sunteţi păcătoşi şi veţi face numai păcate.

Aşa să fie!

5. Nu există destul, orice aş face nu e suficient.

Aici găsim bine implementată credinţa în sărăcie şi insuficienţă. Şi această credinţă în insuficienţă se naşte din credinţa ancestrală, bazală, că suntem separaţi de Dumnezeu – care de fapt este sursa abundenţei – şi că realităţile interioare şi exterioare sunt separate una de alta. Unele dintre manifestările acestei credinţe – program sunt acumularea, avariţia, lăcomia, egoismul, distribuirea dezechilibrată a bunurilor şi serviciilor – activităţi care de fapt creează insuficienţă şi trăirea în programul de supravieţuire. Facem astea ca să supravieţuim, să ne asigurăm că avem, să nu ne lăsăm descoperiţi, că cine ştie ce se poate întâmpla etc.

Şi această credinţă este alimentată tot de sentimentul de vinovăţie cauzat de căderea din starea de graţie, când ne-am separat de univers. Prin neînţelegerea liberului arbitru am uitat că universul este nelimitat şi plin de abundenţă şi am început să ne percepem ca nişte victime într-un univers ostil. În acest univers avem tot ce ne dorim; ce trebuie să facem e să ştim ce vrem, să credem că avem deja şi să ne focusăm pentru împlinire. Atâta timp cât tu nu ştii ce vrei, nici universul nu ştie ce să-ţi dea. Când în tine e haos, nu ai cum să primeşti ceva în armonie de la univers, primeşti doar ce ai creat şi ce transmiţi. Faceţi linişte în mintea voastră vizavi de a avea şi aflaţi de la Sinele Divin ce vreţi şi totul se va împlini.

Descoperiţi-vă, aflaţi cine sunteţi şi ce vreţi, fiţi prezenţi cu voi şi în voi şi „tot universul va sta la picioarele voastre”.

Totul depinde de tine, învaţă să te valorizezi şi scoate la suprafaţă acel potenţial divin care zace înăuntrul tău, încătuşat de propria-ţi minte.

„Ca să fii liber nu trebuie să ai o scuză pentru alţii”.

Ramtha

Aşa să fie!

Pasul 5

Lipsa de creativitate determină depresia şi inhibă Sinele bivin încă de la concepere ca fiinţe eterne, am primit de la Dumnezeul Central, creatorul nostru, un program extraordinar, şi anume programul de creator desăvârşit. Acest program este cel care are menirea, atunci când este activ, să ne crească Sufletul. Cu cât accesăm şi activăm mai des acest program, cu atât sufletul nostru creşte şi devine nelimitat, adică ajungem persoane îndumnezeite.

Creativitatea este capacitatea de a face ceva din propria inspiraţie şi cu puterea personalităţii tale.

Astfel, când creezi, în primul rând eşti în contact cu Sinele tău Divin, care te inspiră şi pe care îl asculţi. În prima copilărie la toţi oamenii se manifestă acest spirit creator, cu timpul însă este inhibat de educaţia care spune, „nu aşa, că aşa e mai bine”; nu suntem prea mult lăsaţi să experimentăm acest spirit creator, iar cu timpul, dacă nu avem susţinere, se inhibă şi nu îl mai accesăm decât în situaţii limită. Sinele nostru nu ne lasă, şi atunci când nu putem depăşi ceva îşi face simţită prezenţa, iar noi spunem „a fost o minune de la Dumnezeu”, şi iar ne îndepărtăm de Dumnezeu cu astfel de credinţe.

Îmi vine în minte o poveste foarte interesantă: un copil a mers la o grădiniţă şi în prima zi doamna educatoare le-a spus să deseneze o floare. El a început să facă un desen cu o floare aşa cum o vedea el în imaginaţia lui, cu multe culori, diferită ca formă etc. S-a dus cu desenul la doamna, foarte încântat de creaţia sa. Văzându-i floarea, Doamna l-a

întrebat: „ce e asta?”. El a a răspuns „o floare”. Atunci doamna i-a spus că floarea are frunze verzi şi e roşie. I-a arătat cum au făcut şi ceilalţi copii, care toţi aveau flori roşii cu frunze verzi. A refăcut copilul floarea după indicaţiile date. După câteva zile iar aveau de desenat o floare şi doamna le-a dat indicaţii cum să deseneze. Băieţelul cel nou iar a desenat floarea diferit. Şi iarăşi doamna i-a arătat cum e corect. A treia oară când a trebuit să deseneze, copilul a ascultat consemnul şi s-a dus destul de trist la doamna, arătându-i un desen cu o floare roşie cu frunze verzi. Iar doamna i-a spus „bravo, ai reuşit să desenezi o floare” (adică te-ai uniformizat cu ceilalţi, nu mai eşti diferit). După un timp s-a mutat într-un alt oraş şi a mers la altă grădiniţă. Aici doamna educatoare i-a pus să deseneze o floare. Băiatul nostru nu desena. Doamna l-a întrebat ce se întâmplă de nu desenează, iar băiatul i-a răspuns că nu ştie ce floare să deseneze, că nu i-a spus. Atunci doamna i-a zis să deseneze ce floare vrea el. Şi astfel băiatul nostru a

 desenat o floare roşie cu frunze verzi. Vil las pe voi să meditaţi la această povestioară şi să vă analizaţi în ceea ce priveşte spiritul creator, dacă este activ sau nu prea.

Oricum nu contează prea mult ce aţi făcut până acum cu spiritul creator, important e ce facem în prezent, trecutul nu mai e şi nu îl mai putem schimba, aşa că vreau să vă dezvălui cum puteţi accesa şi dezvolta spiritul creator pentru a fi mereu în contact cu Sinele vostru Divin.

Este un întreg proces creator pentru dezvoltarea creativităţii.

1. Primul pas îl reprezintă imaginaţia creatoare şi primul mod de a o dezvolta este să o foloseşti. Când îţi imaginezi

ceva cu credinţa că acel ceva este deja, ai declanşat un întreg şir de evenimente în univers pentru a împlini acea dorinţă. Cel mai important în tot ce facem în viaţă este acţiunea. Acţionezi atunci când ştii ce să faci, adică alegi ceva şi manifeşti liberul arbitru.

În general persoanele care ajung în depresie sunt persoane care nu ştiu ce vor, nu ştiu ce să aleagă, nu au încredere în ele, pentru că de la o vârstă nu prea îţi mai spune nimeni ce să faci; dar dacă tu nu ai fost lăsat să vrei ceva un anumit timp din viaţă, cum ai putea atunci când eşti matur şi trebuie să iei propriile decizii să faci acest lucru? Fac acum trimitere la povestioara de mai sus. Doamna poate fi mama, tata, profesorii, instructorii.

Vă dau un exemplu personal: când am făcut şcoala de şoferi în 1995, instructorul era foarte bun, dar îmi spunea tot timpul ce să fac, adică la curba asta încetineşti, schimbi viteza, te asiguri etc. Nu mă lăsa niciodată să acţionez eu, să decid eu ce să fac într-o situaţie sau alta. Astfel am memorat toate străzile din Iaşi (pentru că nu trebuia să gândesc la ce fac, atunci mi-am folosit mintea ca să memorez), toate curbele, toate dealurile şi ce am de făcut în situaţiile respective. Instructorul meu în ultima zi în care am mers cu el la stradă mi-a spus: „Tu o să vii cu capul poliţistului spart şi cu roata maşinii ruptă”.

În schimb eu îmi imaginam dimineaţa la trezire şi seara la culcare cum conduc perfect maşina şi adormeam conducând imaginar maşina.

Am terminat şcoala şi atunci, pe vremea aceea, înainte de a da examenul cu poliţia trebuia să dai examenul de ieşire din şcoală cu un alt instructor, diferit de cel care te-a instruit. Acel instructor m-a felicitat că am condus foarte

bine pe un traseu greu şi lung. Apoi am mers la examenul scris, am luat douăzeci şi şase de puncte din douăzeci şi şase. După treizeci de minute am mers la stradă cu poliţistul. Când a văzut instructorul ce poliţist vine la maşină s-a întors şi şi-a pus mâna în cap. Am înţeles că era un poliţist sever şi că nu ne va trece pe niciunul (eram patru cursanţi la aceeaşi maşină). Am început examenul, ceilalţi trei înaintea mea, eu am rămas ultima. Într-adevăr până la mine domnul poliţist a picat

Lipsa de creativitate determină depresia inhibă Sinele Divin 61 pe ceilalţi participanţi la examinare. Am urmat eu, am parcurs traseul, m-a pus să fac toate parcările posibile, nu a bifat niciun x pe foaie, iar când am coborât i-a spus instructorului că îl felicită, în sfârşit are un conducător auto foarte bun şi ar fi cazul să mă felicite şi el aşa cum mă felicitase poliţistul înainte de a coborî din maşină. Instructorul a rămas perplex şi nu a mai avut cuvinte.

Astfel rezultatul imaginaţiei mele creatoare din toată perioada şcolii s-a concretizat printr-un examen cu succes şi o plăcere extraordinară de a conduce maşinile.

Aşadar sunt oameni care apar în viaţa noastră care ne ghidează perfect, dar asta nu înseamnă că ne ajută; dacă nu aş fi fost stăpână pe mine, dacă nu aş fi avut încredere în forţele proprii şi dacă nu îmi imaginam cum conduc perfect maşina, ce credeţi că aş fi făcut la acel examen, cu pronosticul dat de instructor?

2. Al doilea pas este să ai curajul să îţi doreşti altceva decât obişnuitul, să ieşi din tipare şi să experimentezi ceva diferit. Făcând acest lucru ieşi din limitele unei minţi programată pentru supravieţuire şi atât. Când vrei şi altceva, parcă se animă spiritul în tine şi apar idei noi,

oameni, locuri, lucruri şi evenimente diferite şi astfel ţi se schimbă linia de destin. Experimentezi altceva şi altcumva, iar cu această energie a trăirii, a bucuriei descoperirii, creşte sufletul şi nu mai ai nicio şansă să cazi în depresie.

Recomand de multe ori pacienţilor mei să facă ceva diferit cu mâinile lor, adică: să picteze, să croşeteze, să împletească, pentru că în momentul în care vezi că iese ceva din mâinile tale, bucuria este imensă, se întâmplă ceva la nivel psihic, te simţi util şi creşte vitalitatea în tine. Când ai o stare proastă fă ceva diferit de obişnuit şi vei vedea cum te simţi şi cum îţi modifici starea imediat.

De exemplu: de curând m-am înscris la şcoala de echitaţie, tocmai pentru a face ceva ce nu am mai făcut şi ce mi-am dorit de foarte mult timp. Este o stare şi un sentiment înălţător, te simţi total altfel, ca şi cum ai creşte cu totul, energetic şi informaţional, toată lumea are o altă „culoare” şi vibraţie. Vă recomand şi dumneavoastră să faceţi lucruri diferite pe care nu le-aţi mai făcut, pentru a experimenta alte dimensiuni existenţiale. Dacă gândiţi prin prisma programului de supravieţuire şi spuneţi că nu am bani să fac ceva diferit, să ştiţi că vă înşelaţi. Sunt multe activităţi care nu sunt exagerat de scumpe şi în care nu investiţi foarte mult. Important este să vreţi să faceţi ceva şi veţi găsi resursele necesare pentru bucuria şi creşterea sufletului. Cu alte cuvinte, „când vrei poţi”. În toată existenţa şi experienţa mea, când am vrut ceva s-a împlinit. Eu am o vorbă după care mă ghidez tot timpul „dacă unul din univers poate, toţi putem”.

Analizaţi-vă viaţa şi experienţele şi veţi vedea că atunci când aţi vrut ceva cu adevărat s-a împlinit.

Paulo Coelho în cartea *Alchiinistul* spunea la un moment

dat că „atunci când vrei ceva, tot universul conspiră ca să împlinească ceea ce vrei”, cu alte cuvinte nu eşti chiar un nimeni în acest Univers, eşti de fapt o părticică din el, aşa cum este celula într-un corp fizic; important este să ştii ce vrei în acest univers.

3. Pasul al treilea este să recunoaşteţi blocajele care vă împiedică să vreţi ceva diferit şi vă împiedică să acţionaţi.

În primă fază găsim ignoranţa de sine, de propria minte, de emoţiile noastre, de nevoile corpului nostru fizic.

Dacă depăşim ignoranţa găsim agăţarea de diverse credinţe cum ar fi: că cineva este rău şi trebuie pedepsit, în ascultarea oarbă a autorităţilor desemnate (preot, guru, salvator, biserică, profesor, instructor), în separare, în sărăcie, în insuficienţă, în viaţa e o luptă, în supravieţuire, în vinovăţie, că nu poţi obţine destul, că nu meriţi, în limitare, în faptul că ar trebui să plăteşti vieţi întregi de karmă pentru nu ştiu ce păcat, că te aşteaptă raiul dacă faci ce spune cultul tău.

În momentul în care am depăşit şi credinţele vom întâlni nelipsita teamă pe toate nivelele, cum ar fi: teama de necunoscut, de moarte, de a fi respins de societate, de singurătate, de durere sau suferinţă, de o nouă viaţă, de a pierde ceea ce este familiar, de a pierde controlul, de eşec, de angajament, de a fi ataşat, de dezaprobare, de a fi prins în lumea materială, de Dumnezeu, de diavol etc. (mai găsiţi şi altele dacă le aveţi sau le-aţi experimentat).

Nu uitaţi că teama este o iluzie; ea este doar în mintea noastră.

4. Pasul al patrulea este să vreţi să vă activaţi potenţialul creator. Acest pas se realizează cu ajutorul disciplinei prin acţiune, pentru crearea noii realităţi. Pentru

început vă recomand să repetaţi timp de douăzeci şi nouă de zile afirmaţii de genul:

J „Eu sunt dintotdeauna inteligenţă creatoare”;

— / „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu”;

J „Eu sunt dintotdeauna un geniu”;

J „Eu sunt dintotdeauna conectat (a) la Sinele meu Divin”;

J „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de energie vitală”; *J* „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de Puterea Spiritului meu Divin”.

Disciplina este ca un cod cu care ne adresăm şi accesăm direct pe Dumnezeul dinăuntru nostru adică pe Sinele nostru Divin (el este dintotdeauna aşa cum afirmăm). Când invocăm o anumită afirmaţie, Spiritul nostru se apucă de treabă fără întârziere. Dacă se întâmplă după ce am făcut disciplina douăzeci şi nouă de zile ca ceva să nu se realizeze este din cauza necredinţei şi îndoielilor noastre. Fiţi impecabili faţă de sufletul vostru şi veţi vedea că aşa stau lucrurile.

„Toate minunile la care v-aţi gândit vreodată că le puteţi avea se află la distanţă de numai o clipă şi singurul mod în care le puteţi obţine este să le luaţi fără interpretări”.

Ramtha

După ce ai activat măcar o dată potenţialul creator într-un lucru cât de mic, vei şti că poţi şi vei şti cum să foloseşti spiritul creator în toate dimensiunile vieţii. Astfel stările de inutilitate, depresie şi de nefericire vor dispărea, pentru că din momentul în care te-ai trezit ca Sine Divin nimeni şi nimic nu te mai poate limita şi nu-ţi mai poate spune vreodată – şi tu să-l crezi – că nu poţi, că nu se poate şi că nu există.

Când eşti trezit devii o fiinţă intergalactică şi nimeni nu te mai poate manipula, devaloriza şi minimaliza deoarece îţi recunoşti valoarea de fiinţă divină care are dreptul la opinie, are dreptul să ştie ce vrea şi ce are de făcut.

Atunci când tu te respecţi şi te valorizezi nimeni nu te mai poate înjosi în vreun fel şi într-o anume situaţie. Adică toate fiinţele intergalactice recunosc în tine dumnezeul care ai devenit prin propriile tale trăiri şi experienţe nelimitate.

Mult succes în crearea propriei realităţi extraordinare şi nu uita că de tine depinde cine eşti şi ce vei ajunge.

Aşa să fie!

Pasul 6

Trăieşte viaţa conform credinţei tale în Cartea Cărţilor, adică Biblia, Iisus Hristos, ne-a lăsat un adevăr de necontestat: „*Fie vouă după credinţa voastră*!”. Prin acest adevăr ne spune foarte explicit că noi creăm realitatea prin credinţele pe care le avem.

De exemplu, să presupunem că doi oameni au fiecare în buzunar o mie de lei. Prima persoană crede că este bogată şi vede cei o mie de lei ai săi ca pe o sumă foarte mare, care poate să-i aducă multe lucruri. A doua persoană crede că este săracă şi cei o mie de lei sunt insuficienţi pentru a-i împlini ceea ce ea crede că sunt nevoile proprii. Realitatea primei persoane este cea a bogăţiei, pe când realitatea celei de a doua persoane este cea a sărăciei. Adevărul este că amândouă persoane au aceeaşi sumă de bani, dar fiecare îi percepe diferit datorită credinţelor sale.

Un alt exemplu, să presupunem că avem două persoane care, printr-o analiză medicală, au descoperit că au aceeaşi boală. Prima persoană crede că se va vindeca şi e doar o chestiune de timp până corpul se va repune în echilibru. A

doua persoană crede că e foarte bolnavă şi viaţa ei s-a terminat, începe să se gândească ce să facă cu moştenirea şi chiar acţionează în acest sens. Ce credeţi că se va întâmpla cu aceste persoane? Cum e de aşteptat, prima se va vindeca şi se va bucura în continuare de viaţă, iar a doua nu se va mai bucura de viaţă. În mintea noastră este şi boala şi sănătatea. Am un prieten pe care îl durea la un moment dat un rinichi. Se întreba ce ar putea avea, de vreme ce-şi făcuse toate analizele în urmă cu două luni şi rezultatele erau perfecte. A mers, totuşi, la un ecograf şi a găsit că pe acel rinichi avea o tumoare. A început analize, investigaţii, după care a revenit la mine pentru un tratament bowen, spunându-mi: „nu ştiu ce va fi, e cam rău, voi vedea, dar pronosticul nu e îmbucurător”. Era destul de abătut gândindu-se la diagnosticul final. Când l-am văzut aşa, parcă au ieşit cuvintele din mine şi i-am spus: „Nu avea nicio teamă, suntem în secolul 21, sunt atâtea modalităţi terapeutice prin care se vindecă această boală, să-ţi scoţi din cap toate pronosticurile date de cei care te-au speriat. Ce ai tu de făcut este să ai încredere că te vei vindeca şi aşa va fi”. Şi astfel prietenul meu s-a vindecat lucrând în primul rând cu mintea sa şi cu modul de gândire, cu eliminarea credinţelor conştiente şi inconştiente că această boală nu are leac, apoi şi cu unele regimuri pentru corpul fizic, iar acum totul e minunat în viaţa lui şi a familiei sale.

În momentul în care crezi că vei rezolva o situaţie sau alta, din mintea ta pleacă un flux de conştiinţă în Univers, care atrage după el toate oportunităţile, oamenii, evenimentele, situaţiile pentru a se rezolva problema pe care o ai. De fapt prin credinţă dai un imbold Sinelui Divin

să acţioneze, el ştie ce are de făcut, iar tu devii ceea ce crezi. De aceea se spune că Dumnezeu ştie cel mai bine ce îţi trebuie, aici se face referire la Dumnezeul din tine care este mereu în contact cu Dumnezeul Central, adică la Sinele tău Divin. Când tu conştient şi treaz îi spui ceva Sinelui tău, pentru el devine lege dorinţa ta şi spune „Aşa să fie!”. De aceea este atât de important să credem că Dumnezeu este şi „în noi”, nu numai „sus în cer”.

Credinţele noastre proprii, ne creează realitatea proprie.

Este o istorioară cu un om foarte evlavios care mereu se ruga. La un moment dat a venit un cataclism în localitatea în care trăia. Omul nostru s-a urcat pe casă deoarece era multă apă care inunda totul. De acolo se ruga la Dumnezeu să-l salveze din acel cataclism. Cum se ruga el vine o barcă cu nişte oameni care îl cheamă să-l ducă într-un loc sigur. Omul nostru nu a vrut, deoarece avea credinţa că îl va salva Dumnezeu. După un timp a venit un elicopter să-l salveze. Omul nostru iar nu a vrut şi a zis că îl salvează Dumnezeu pe el. A treia oară a venit un salvamar ca să-l ia de acolo, iar omul nostru a refuzat din nou. A venit apa mare şi l-a luat şi s-a înecat. Când era în faţa lui Dumnezeu i-a zis: „Doamne am avut încredere în tine că mă salvezi până în ultimul moment iar tu m-ai lăsat să mor?”. Atunci Dumnezeu i-a răspuns: „Am venit de trei ori (cu barca, elicopterul şi salvamarul) dar nu ai vrut să te salvez”.

Cheia înţelegerii realităţii exterioare este înţelegerea realităţii interioare. Cauzele fericirii sau eşecului se află în interiorul nostru, în credinţa pe care o avem în succes sau eşec.

Dacă mereu gândeşti că e greu, că nu poţi, că nu ai nicio şansă să faci una sau alta, aşa va fi, deoarece gândind

mereu aşa, spiritul preia informaţia aceasta ca fiind dorinţa ta, iar pentru el ce îi arăţi tu devine lege şi atunci îţi aduce situaţii, evenimente, oportunităţi prin care vei primi ce ai cerut.

Este o povestioară care exemplifică ce vă spun aici. Era un om care mergea la serviciu într-un autobuz. Cum călătorea el se gândea „iar mă duc la serviciul ăsta care nu-mi dă nicio satisfacţie; zilnic nevasta mea mă toacă şi mă critică; iar nu am nicio şansă să am mai mulţi bani; diseară iar ajung în aceeaşi casă urâtă care nu-mi place". În tot acest timp pe umărul lui drept stătea spiritul care nota: iar vrea acelaşi serviciu (nota), aceeaşi nemulţumire cu nevasta (nota), iar nu vrea bani (nota), iar vrea în aceeaşi casă (nota) – „ce să fac, asta e dorinţa lui iar eu trebuie să i-o împlinesc". Şi astfel spiritul notează tot ce gândeşti şi vorbeşti şi apoi acel ceva devine lege pentru el şi ţi le împlineşte. Spiritul nu ia niciodată lucrurile ca fiind rele sau bune, ci ca pe dorinţe pe care tu le vrei – din moment ce le gândeşti – ca să experimentezi în diverse situaţii, şi astfel îţi aduce oportunităţi ca să le trăieşti.

Dar credinţa socială spune că „aşa a vrut Dumnezeu, ăsta e destinul meu, nu merit, am păcătuit, cine ştie ce blestem plătesc". Dar de fapt tu crezi şi vrei să trăieşti aşa. Spiritul tău nu ştie că tu crezi ceva ce nu îţi doreşti, pentru că el vede ce iese din creierul tău adică ceva ce ai animat cu credinţă şi i-ai dat energie. Deci cine dă toate astea? Tu şi nu o forţă exterioară, aşa cum ni se induce să credem. Este atât de uşor şi iresponsabil să dăm vina pe Dumnezeu când noi suntem singurii responsabili. Dumnezeu îţi dă, dar nu îţi pune şi în traistă. Tu alegi dacă crezi să faci una sau alta. Aici intervine liberul arbitru pe care l-am primit de la

creaţie.

Recent vorbeam cu o pacientă care spunea că tatăl ei a fost mai detaşat în viaţă şi are optzeci şi patru de ani şi e sănătos, merge la plimbare şi e OK. Iar ea are şaizeci şi patru de ani şi e bolnavă şi nu mai poate şi e grea viaţa, că nu mai ajunge ea să fie pe pământ la anii lui. Iar eu am întrebat-o „de ce spuneţi aşa, nu vreţi să mai trăiţi?”. „Ba da, dar e greu când eşti bătrân să nu pici bolnav la pat şi să chinui copiii etc”. Mă uitam la ea şi nu îmi venea să cred cum se omoară oamenii singuri pe baza unor credinţe false. Am întrebat-o dacă „scrie undeva că trebuie să fii bătrân, că trebuie să fii bolnav, că trebuie să mori?” etc. Şi mi-a spus „nu, dar aşa se zice”. Iar am întrebat-o „dacă unul zice să te arunci în foc tu faci asta fără să te gândeşti?”. Şi a zis „nu”. Şi astfel a înţeles mesajul că facem şi spunem lucruri inconştient şi neverificate de noi, doar pentru că aşa se spune din gură în gură. Şi astfel şi-a adus aminte că mama ei gândea şi spunea mereu că e bolnavă, că o dor toate, că nu are bani şi aşa a fost şi s-a stins din viaţă destul de tânără. Am întrebat-o „dacă îşi dă seama de unde are acest mod de gândire” şi a conştientizat că de la mama ei. Şi i-am zis „acum ar fi momentul să-l luaţi ca model de gândire măcar pe tatăl dumneavoastră şi să trăiţi cel puţin ca el, dacă vreţi”. A rămas pe gânduri cu o altă percepţie asupra vieţii şi a spus în final că de fapt ar trebui să-şi schimbe mentalitatea.

Avem două tipuri de credinţe: una conştientă şi una inconştientă. Să vedem cum se manifestă ele. De exemplu avem o credinţă conştientă că suntem bogaţi – este o credinţă dobândită prin instruire, educaţie, formare din diverse cărţi, filme şi informaţii care spun că poţi fi bogat,

dar nu ai trăit starea de bogăţie – şi o credinţă inconştientă că sunt sărac pentru că asta ai trăit ca adevăr al tău timp de mulţi ani, adică ai trăit această stare destul timp. Care credeţi că se manifestă în realitatea de zi cu zi? Bineînţeles cea inconştientă, pentru că aceea este adevăr pentru tine, pentru că ai experimentat-o mult timp şi s-a implementat. Tot ce citim intră în conştient dar până nu experimentezi nu devine adevăr pentru tine şi nu trece în subconştient.

Pentru a trece o credinţă din conştient în subconştient e nevoie de un întreg proces care cuprinde:

disciplină;

observarea ta conştientă;

experimentare directă.

Când impui o disciplină minţii tale îţi schimbi comportamentul; dacă tu spui cu mintea ta afirmaţii de genul:

J „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de vitalitate”; *J* „Eu sunt dintotdeauna puternic (a)”;

J „Eu sunt dintotdeauna stăpân (a) pe mine şi pe situaţiile din jurul meu”;

J „Eu sunt dintotdeauna curajos/ curajoasă”; *J* „Eu sunt dintotdeauna atent (a)”;

corpul urmează mintea; adică unde este mintea ta acolo eşti şi tu – conform fizicii cuantice.

Când te observi începi să trăieşti în prezent, în acum, şi atunci când eşti în acum toate se împlinesc, pentru că toată energia ta e concentrată pe un singur obiectiv, nu te mai risipeşti şi nu mai faci slalomuri între trecut şi viitor, trăieşti clipa, iar atunci devii acea clipă.

Când experimentezi şi trăieşti o situaţie, acea situaţie devine adevăr pentru tine şi nimeni nu-ţi mai poate lua acel

adevăr indiferent ce ţi-ar da, sau cu câte ar vrea să te convingă că lucrurile nu sunt aşa. Tu ai trăit starea şi acea stare îţi aduce pace şi putere interioară. Este adevărul tău experimentat, este propria ta realitate pe care ai trăit-o ca stare. Aşa cum spunea Iisus Hristos – „*cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera*”.

Ar fi interesant şi de ajutor pentru voi ca fiinţe divine să vă faceţi o analiză asupra următoarelor credinţe care sunt implementate în personalitatea voastră:

Crezi că poţi şi vei putea; crezi că nu poţi şi nu vei putea.

Crezi că ştii şi vei şti; crezi că nu ştii şi nu vei şti. Crezi că ai şi vei avea; crezi că nu ai şi nu vei avea.

Vă las să meditaţi şi să vă autoobservaţi ce credinţe aveţi şi cum se manifestă ele.

Vă propun un exerciţiu practic, de experimentat:

Când apare o situaţie şi nu ştii cum să o rezolvi spune de cât mai multe ori în gând sau tare următoarea afirmaţie:

S „Eu dintotdeauna ştiu totul despre…”;

Când apare o problemă iar mintea ta spune că nu poţi să o rezolvi, spune de cât mai multe ori afirmaţia:

J „Eu dintotdeauna găsesc soluţiile optime pentru a rezolva…”;

Când apare o situaţie în care îţi trebuie ceva şi nu ai, spune de cât mai multe ori afirmaţii de tipul:

J „Eu sunt dintotdeauna (ceea ce vrei)”;

Încearcă să spui cuvintele fără grabă, lent, ca şi cum ele s-ar odihni în fiecare celulă a fiinţei tale.

În primă fază vei spune cuvintele pentru că aşa ţi-am recomandat eu, iar apoi le vei spune cu credinţă, îndrăzneşte, testează, nu te costă nimic şi nu ai nimic de

pierdut.

Spuneam unui cursant care are un potenţial fantastic, dar se limitează mental, „îndrăzneşte că universul înseamnă abundenţă. Ia ce vrei din el că el are de toate pentru toţi”. Noi suntem singurii care ne limităm, pentru că nu credem şi nu îndrăznim. Cum spunea Iisus Hristos – „*îndrăzniţi şi veţi cuceri lumea*”.

Fiind atenţi la vocabularul pe care-l folosiţi şi corectându-vă imediat, nu mai daţi voie vechilor neuroni crescuţi cândva să se mai prindă cu alţii de aceeaşi vibraţie şi să vă mai limiteze, să mai fiţi convinşi că nu puteţi, nu ştiţi, nu aveţi. Din contra, când faceţi genul de afirmaţii de mai sus vă creşteţi noi neuroni care, când au ajuns la maturitate (douăzeci şi nouă de zile), vor căuta alţi neuroni crescuţi cândva pe frecvenţa a ceea ce gândiţi şi credeţi, ceea ce vă duce într-o altă regiune a creierului care e nouă, nealterată şi nelimitată. Şi astfel nu mai hrăniţi vechea mentalitate, vechea minte de neputinţă şi neştiinţă şi vă creaţi o altă minte unde totul este posibil.

Aşa să fie!

Pasul 7

Când trăieşti în prezent eşti conectat (a) la Sinele tău bivin

Totul se află în mintea noastră. Acolo unde se află mintea noastră acolo suntem şi noi, se spune în fizica şi psihologia cuantică. În momentul în care mergem după un gând a ceva ce s-a întâmplat în trecut, noi atunci suntem unde e gândul, adică în trecut. Când mergem după un gând a ce vrem să se întâmple în viitor, noi atunci suntem în viitor şi suntem deconectaţi de la Sinele nostru Divin. Doar în momentul prezent, doar în acum noi suntem conectaţi la

Sinele nostru Divin, adică la Dumnezeu.

Atât trecutul cât şi viitorul sunt nişte himere care au doar menirea să ne deconecteze de la Sine. În momentul în care trăieşti aici şi acum devii mintea analogică şi tot ce vrei se materializează. Ţi s-a întâmplat în viaţă să se realizeze ceva din nimic, doar pentru că ţi-ai dorit acel ceva? Sigur că da, ţi s-a întâmplat. Şi acum să-ţi spun de ce: deoarece în momentul în care ţi-ai dorit erai în prezent, erai conectat la Sinele tău. Când te-ai gândit la acel ceva în starea de conectare era ca şi cum i-ai arătat Sinelui tău ce vrei, iar el ca un gardian puternic al tău, a spus „Aşa să fie!”. Şi tot universul a ascultat mesajul de la DUMNEZEUL CARE A SPUS „AŞA SĂ FIE!” ŞI S-A ÎMPLINIT.

Sinele tău este mereu cu tine, este în interiorul tău, el este şi îngerul tău păzitor, este şi Dumnezeu, este şi Sfântul Duh, este şi Sfântul X. Tot ce cauţi tu în exterior este de fapt în tine.

Nu demult am citit o poveste în care nişte zeităţi care coordonau oamenii pe plaiurile unde aceştia munceau, discutau unde să ascundă puterea omului, pentru ca omul să nu-şi dea seama cât de puternic este şi să refuze să-i mai asculte în viitor. Fiecare a găsit câte un loc şi anume: fie în Soare, în natură, în apă, în aer, iar unul dintre ei a spus: „hai să le ascundem puterea în interiorul lor pentru că acolo nu o vor căuta niciodată”. Şi de atunci puterea Omului se află în el, dar omul nostru mereu o caută în exterior, în astre, iniţiaţi, duhovnici, culte, natură etc.

Prezentul este singura realitate existentă. Ce a fost acum un minut nu mai e realitate existentă; ce va fi peste un minut nu este realitate existentă, ci este doar o multitudine de potenţiale. Ce ni se va întâmpla depinde de

cum am ales acum, adică în prezent. Ce sens are să ne irosim energia când cel mai important este ce facem în acum? Iar dacă acum fac ceva pe focus, sau concentrare, adică sunt în acel ceva cu toată fiinţa, nu am decât foarte multe de câştigat, pentru că ce vreau se realizează. Aşa că aveţi grijă ce faceţi în acum pentru că totul se realizează, se împlineşte când eşti, conform zicerii: Eu sunt.

Dacă atunci când eşti în momentul prezent – (pentru că se întâmplă ce ai vrut, înseamnă că ai fost în prezent) – te gândeşti la ce grea e viaţa sau cât de mult sufăr, nu am bani, nu am casă, nu pot face nimic în această ţară sau sistem, ce bolnav sunt, ce nefericit sunt, nimic nu fac bun, nu sunt în stare de nimic, sunt lipsit de vitalitate, perseverenţă, voinţă etc. – aşa va fi.

Dacă atunci când eşti în momentul prezent gândeşti şi crezi în: ce bucurie este să trăieşti, ce sănătos sunt, ce bine îmi este, am toţi banii de care am nevoie, viaţa e frumoasă, mă bucur pentru tot ce trăiesc, totul va fi bine – aşa va fi.

Recent o doamnă de la cursurile de dezvoltare personală şi spirituală îmi spunea că după ultimul modul aproximativ două săptămâni s-a simţit foarte bine, era detaşată, nu mai avea atacuri de panică, era stăpână pe ea şi se bucura de tot ce îi aducea viaţa, dar în tot acest timp îşi spunea: nu se poate să mă simt aşa bine, de ce nu mă mai simt rău, de ce nu mai am palpitaţii etc, iar după ce au trecut cele două săptămâni de bine au revenit stările de rău. De ce credeţi? Deoarece le-a chemat înapoi. Tot ea a conştientizat şi mi-a adresat următoarea întrebare: de ce atunci când ne simţim bine nu ne gândim mereu la starea de bine şi readucem în memorie mereu ce ni s-a întâmplat rău? Pentru că funcţionăm pe o minte limitată, care are diverse programe

gen: viaţa e o luptă, totul este greu, nu avem ce ne trebuie, ca să ai trebuie să dai din coate şi să munceşti non stop, mereu ne îmbolnăvim, binele trece repede, oricum vom muri etc. Asta e. Se pare că îi sunt necesare două săptămâni corpului fizic pentru a urma mintea.

Atenţie ce gândiţi şi ce vă doriţi când sunteţi în prezent, pentru că, fie că aţi fost conştienţi când aţi vrut ceva, fie că aţi fost mai puţin conştienţi, acel ceva se va împlini deoarece Dumnezeu este în tine şi cu tine ca să împlinească ce i-ai arătat tu.

Am o veste bună, treaba cu muritul nu mai e valabilă, mori când vrei tu, deoarece şi ştiinţa a descoperit de curând fenomenul telomerilor, şi cum pot fi aceştia menţinuţi întregi. Cu alte cuvinte, când trăim în bucurie şi suntem mulţumiţi, telomerii din structura ADN nu se mai diminuează şi trăim cât vrem noi, adică suntem nemuritori. Aşa că aceasta este explicaţia pentru care strămoşii noştri trăiau şi câteva sute de ani, aşa cum se spune în Vechiul Testament, pentru că aveau încredere în Sinele lor Divin şi rămâneau pe Pământ până când le spunea Dumnezeul din ei că au terminat de experimentat ce şi-au propus. Apoi mergeau un pic la odihnă şi acolo îşi alegeau un alt potenţial de experimentat, şi iar veneau pe pământ. Deosebirea azi este că pentru foarte mulţi

Când trăieşti în prezent eşti < <nu-< i<il (*a*) *la Sinele tău Divin* 85 oameni viaţa e o corvoadă, plină de suferinţă, şi nu ştiu cum să-şi distrugă mai repede corpul fizic, pentru a pleca mai repede în cer.

De când sunt mică spuneam la toată lumea că eu nu voi fi bătrână, pentru că nu-mi place să am pielea zbârcită (sunt săgetător şi estetica este importantă în zodia mea).

Cei din jur se uitau ciudat la mine şi spuneau între ei, las-o că se joacă şi spune şi ea aşa. Când am terminat prima facultate toată lumea mă întreba dacă am terminat liceul, iar când am terminat a doua facultate mă întrebau la ce liceu sunt. Ciudat este că şi astăzi când intră pacienţii la mine în cabinet şi îi invit să ia loc în sala de aşteptare, mă întreabă dacă doamna Gheorghiţă este, că au o programare. Eu zâmbesc şi le spun, da, eu sunt doamna Gheorghiţă şi imediat vom vorbi. Aşa că ce crezi în mintea ta, aşa transmiţi în realitatea înconjurătoare – experimentez asta de când sunt.

Miracolele apar în viaţa noastră, nu pentru că am făcut nu ştiu ce canoane, sau fapte bune, sau mătănii, sau pelerinaje pe la locuri sacre etc. Ele apar deoarece atunci când am vrut şi am ales cu toată fiinţa noastră, am fost în prezent adică în contact cu Dumnezeul din noi. Dacă vă analizaţi puţin viaţa, veţi vedea că aşa s-a întâmplat, cu fiecare miracol.

Se întâmplă vindecări miraculoase la oameni care chiar au vrut cu toată fiinţa să se vindece, au crezut că se vor vindeca şi se manifestau ca şi cum erau sănătoşi deja.

Deoarece atunci s-au comprimat şi trecutul şi viitorul în prezent. Am mărturisiri de la astfel de vindecări miraculoase de genul: când m-am hotărât să mă vindec parcă eram unit cu totul, eram într-o stare de beatitudine şi din clipa aceea am ştiut că sunt sănătos, a durat câteva secunde dar parcă timpul s-a dilatat şi eram dintotdeauna aşa – asta înseamnă că omul nostru era unit cu Sinele lui Divin, era unit cu totul şi el era de fapt sănătatea care ulterior a ajuns şi pe fizic. Toate acestea au pornit din mintea lui, din faptul că era conştient că vrea să se vindece,

a ales să se vindece. Dacă nu sunteţi vindecaşi în creier nu se va vindeca nici corpul fizic. Dacă puneţi în creier starea voastră de bine, cu toată acea atenţie unificatoare, sau prezenţă totală, atunci în creierul vostru aţi făcut deja minunata vindecare, pentru că în acea stare schimbăm structura celulelor care sunt duplicate în corp. Deci ceea ce vindecăm în creier vindecăm neurologic şi neurochimic în corpul fizic.

Dacă nu vindecăm în creier nu putem să vindecăm niciodată în corp.

Reţineţi: corpul fizic urmează minţii noastre

Noi suntem creatorii propriei noastre realităţi, chiar dacă credem asta, chiar dacă nu. Diferenţa este că atunci când credem în acest adevăr devenim conştienţi şi responsabili de gândurile, vorbele şi faptele noastre. Atunci când credem că exteriorul sau alţii ne creează realitatea suntem inconştienţi şi iresponsabili pentru ceea ce gândim, vorbim şi facem, sperând că ceilalţi ne iartă, că Dumnezeu va trece cu vederea dacă plătesc slujbe sau oameni care se roagă pentru mine şi alte diverse subterfugii pentru a nu vedea propria realitate creată de noi. Nu faci decât să te păcăleşti singur. Dar şi asta va trece. Va veni un moment în viaţa fiecăruia când se va trezi şi va recunoaşte adevărul pe care îl experimentează.

Cu cât eşti mai conştient, cu atât eşti mai în prezent şi nu poţi spune că a venit de undeva fără ca tu să alegi prin gânduri, vorbe şi fapte ce ţi se întâmplă. Când ai ales conştient, în prezent, cu toată mintea şi fiinţa ta, de fapt te-ai aliniat la Sinele tău Divin şi ai accesat programul de unime cu Creatorul Central, şi lucrurile se întâmplă, pentru că vrei să se întâmple. Când alegi inconştient, lucrurile se

întâmplă dar nu le vezi, nu te bucuri de ele, nu imprimi acel adevăr în sufletul tău.

Depinde numai şi numai de noi ce alegem să experimentăm.

Spuneţi în fiecare dimineaţă, de douăzeci şi unu de ori (ca să poată trece informaţia de mintea limitată şi să ajungă în subconştient, adică la Sinele Divin) timp de douăzeci şi nouă de zile următoarele afirmaţii care vă vor face conştienţi de Puterea din interiorul vostru, de contactul cu Dumnezeu şi de crearea propriei realităţi:

J „Eu sunt dintotdeauna călăuzi t (a) de Sinele meu Divin”;

J „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin”;

J „*Eu* sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu”;

J „Eu sunt dintotdeauna viitorul acum”; *J* „Eu sunt dintotdeauna de partea mea”;

„Eu sunt dintotdeauna sănătate radiantă”.

Modalităţi prin care puteţi exersa concret trăirea în prezent:

când conduceţi maşina spre serviciu sau un alt loc dorit, mergeţi de fiecare dată pe un alt traseu, pentru că fiind un drum nou veţi fi atenţi la drum, la cum conduceţi, la gropi şi atunci sigur veţi fi în prezent. Cu alte cuvinte evitaţi traseele obişnuite pe care le faceţi pe pilot automat, deoarece ştiţi până şi toate gropile de pe acel drum. De când practic acest exerciţiu am cunoscut atâtea locuri minunate şi case cu arhitecturi diferite, încât pot spune cu adevărat că oraşul în care locuiesc e minunat şi magnific;

când vă spălaţi pe dinţi spălaţi-vă cu cealaltă mână

decât cea cu care eraţi obişnuiţi, pentru că fiind ceva diferit veţi fi atent la cum manevraţi mâna şi nu vă mai gândiţi la altele;

când scrieţi ceva, scrieţi din die. Ipl. I paginii spre stânga şi cuvintele cu literele aranjate de la dreapta la stânga; veţi vedea că e o experienţă fascinantă, care te face să fii foarte atent şi atunci eşti doar în prezent; mâncaţi cu mâna cealaltă şi veţi vedea ce veţi trăi, ca un exerciţiu interesant şi de coordonare magnific; învârtiţi în mâncare de la dreapta la stânga, adică în sensul invers acelor de ceasornic şi veţi vedea cât exerciţiu şi prezenţă vă trebuie ca să menţineţi aceeaşi direcţie.

Puteţi găsi diverse exerciţii care ţin de lucruri neobişnuite, ceva nou, cu care mintea limitată nu este obişnuită şi cu care nu sunteţi familiarizaţi, pentru că noul întotdeauna ne ţine în prezent. De aceea, cu cât faci lucruri mai diverse, cu atât îţi creşte sufletul mai mult.

Astfel puteţi crea diverşi algoritmi de care aveţi nevoie pentru a trăi conştienţi în prezent, şi toată viaţa voastră se va schimba. Eu experimentez zilnic aceste lucruri şi de aceea mă bucur că le pot împărtăşi şi cu voi. Mult succes în a trăi în prezent, conştienţi şi în bucurie deplină.

Bucuraţi-vă spunea Iisus Hristos.

Aşa să fie!

Cum ne creăm viitorul?

Prin gând. Iar dacă gândul este susţinut devine credinţă. Prin credinţa într-un anumit gând ne creăm realitatea conform acelui gând. Iar în timp, credinţa creează

neurochimia proprie unui sentiment, care se va înregistra ca un adevăr în fiinţă.

Creierul omenesc este un biocomputer. Este un computer deoarece există un flux de conştiinţă (care suntem noi) ce înconjoară corpul şi se deplasează mereu prin creier. Neocortexul nu este nimic altceva decât ceea ce a învăţat de la mediu. El este computerul nostru şi cu ajutorul acestui computer noi ne îngheţăm pe noi înşine în timp. El lucrează ca un calculator care rulează diverse programe. Aceste programe le-am format încă din viaţa intrauterină şi apoi prin experienţa noastră şi educaţia celor din jur şi a societăţii. Programe de genul: „eşti minunat…”, „trebuie să…”, „e ruşine să…”, „nu se cade să…”, „nu eşti bun de nimic…”, „nu ai să reuşeşti niciodată…”, „eşti foarte frumos…”, „eşti puternic…”, „poţi orice… „etc.

Cum funcţionăm? Lobul frontal – fruntea, este monitorul, al treilea ochi (ştiţi importanţa celui de al treilea ochi?) este foarte important deoarece orice gând care zăboveşte acolo devine realitatea însăşi. Creierul este făcut din celule nervoase, miliarde de astfel de celule. Ele sunt firele din interiorul computerului. Spiritul nostru Divin ne permite să dezvoltăm reţele neuronale, iar neuronii se mută foarte mult dintr-un loc în altul în creier, astfel încât ne putem schimba mintea şi să ne răzgândim.

Fiind un computer, creierul creează holograme. Fiecare gând pe care îl produce creierul este holografic şi foarte vizual (noi nu reuşim să-l vedem, dar cei care au capacitatea de clarvedere sau entităţile din alte dimensiuni le văd şi ne cunosc fără să deschidem gura). Astfel creierul generează o serie de holograme, pe care le numim gândire. Procesul de gândire nu e nimic altceva decât declanşarea

succesivă de holograme.

Deoarece creierul este un computer, cineva trebuie să fie programatorul. Asta înseamnă că trebuie să fie cineva acasă să facă asta, adică să fie cineva conştient şi prezent. Haideţi să vedem cum ne programăm. Ne creăm un gând, o dorinţă şi începem să-l ţinem în lobul frontal adică să-l vedem mereu pe monitor. Îl avem în vizor tot timpul, adică atunci când mintea nu are activităţi care necesită atenţia exclusivă, ne gândim la dorinţa noastră. În loc să judecăm, să bârfim, să criticăm pe alţii sau pe noi, mai bine ne-am concentra pe nişte afirmaţii de cum vrem să fim sau ce să avem. Fiecărei informaţii pentru a fi procesată şi rulată pe calculator îi trebuie un neuron.

Din cercetările ştiinţifice un baby neuron creşte în douăzeci şi nouă de zile (cercetări făcute cu ajutorul psihologiei cuantice). Drept pentru care dacă ţinem în lobul frontal un gând douăzeci şi nouă de zile, de cât mai multe ori pe zi, acel neuron creşte din trunchiul cerebral şi ajunge pe emisfere şi se implementează ca un nou program.

Gândul este holografic şi este produs de o reţea neuronală care reprezintă forme. Vă dau un exemplu de cum se creează în creier noţiunea de soare: aceeaşi reţea neuronală care produce culoarea galbenă se poate combina cu reţeaua neuronală care reprezintă forma rotundă şi cu reţeaua neuronală pentru strălucire, iar când se declanşează aceste trei reţele avem soarele.

Reţeaua neuronală pentru galben are aproximativ zece mii de neuroni, aşa că imaginaţi-vă cam câte trilioane de neuroni avem în creier!

Când cresc mai mulţi neuroni de aceeaşi frecvenţă dar cu informaţii diferite se unesc pe frecvenţa specifică şi

creează reţele neuronale solide în şase luni. Şi astfel ne-am introdus conştient în computer alte programe dar de data aceasta pe care le vrem noi şi nu alţii.

Astfel fiecare gând al nostru devine realitate. Cu cât ţinem mai mult un gând pe monitor prin voinţă şi dorinţă, cu atât acel gând se materializează mai repede.

Nu uitaţi că noi suntem cel mai mare prieten al nostru dar şi cel mai mare duşman prin ceea ce gândim, vorbim şi facem. Fiţi conştienţi că de noi depinde sănătatea sau boala, de noi depinde fericirea sau nefericirea, şi tot de noi depinde ce gânduri atragem în funcţie de cele pe care le-am emis noi. Niciodată nu atragi din fluxul conştiinţei sociale decât oameni, situaţii, evenimente, locuri pe frecvenţa specifică a gândurilor tale. Fiţi conştienţi de voi, prezenţi în orice clipă, nu mai judecaţi, nu mai criticaţi iar bucuria şi conectarea cu Sinele Divin vor fi continui şi permanente indiferent de ce se întâmplă în jurul tău.

Tu eşti Dumnezeul realităţii tale.

Toate zilele de mâine sunt proiectate prin gândurile noastre de azi, căci fiecare gând pe care îl avem creează în corp un sentiment care este înregistrat în suflet. Acel sentiment fixează apoi un precedent în condiţiile din viaţa noastră, căci ne atrage circumstanţele ce vor crea şi se vor potrivi cu aceleaşi sentimente care ne-au fost înregistrate în suflet.

Fiecare cuvânt pe care îl rostim ne creează zilele care vor urma, căci vorbele nu sunt decât sunetele ce exprimă sentimentele din suflet, care au fost născute prin gând.

De exemplu: o persoană care gândeşte ori de câte ori cât îi este de rău, sau greu că: va fi bine, se vor rezolva toate problemele, trece şi asta după un timp, chiar

experimentează această stare de bine.

O altă persoană, care oricât i-ar fi de bine spune că e greu, e rău, criza asta mă duce la faliment, nu mai am forţă, ce credeţi că va experimenta după un timp oarecare? Ceea ce spune aceea se va materializa şi aici sigur aveţi exemple nenumărate din viaţa voastră când vi s-a întâmplat aşa cum aţi gândit.

De multe ori nu suntem conştienţi de cât de mult rău ne facem prin gândurile noastre şi vorbele pe care le rostim. La fel cum nu suntem conştienţi de cât de mult bine ne putem face dacă schimbăm un gând mai puţin sănătos pentru noi şi viaţa noastră, cu un gând plin de viaţă şi de bucurie. Este foarte simplu, ce avem de făcut este să fim conştienţi în fiecare clipă de noi, de gândurile şi vorbele noastre, iar dacă ceva ne trece prin minte şi nu suntem de acord cu acel gând îl schimbăm şi gata. Nimeni nu poate face în locul nostru asta, adică nimeni nu poate intra în mintea noastră să ne-o cureţe şi să o deschidă spre infinite posibilităţi. Numai noi putem face asta cu noi. Cel mai simplu mod este prin afirmaţii de genul: „sunt dintotdeauna (cum vreţi voi, sau ce vreţi voi)…”, şi repetaţi acea afirmaţie până mintea limitată nu se mai opune şi atunci este semn că v-aţi creat realitatea viitoare.

Tot ce ni se întâmplă în viaţă am gândit, am crezut şi am simţit cândva. Aici avem diverse situaţii, şi anume:

Fie am privit acele lucruri ca temeri. Spune un proverb că „*de ce ţi-e frică de aceea nu scapi*”. De ce credeţi oare că se întâmplă aşa? Deoarece când îţi este teamă de ceva, mereu ai acea temere în vizor, în partea conştientă din tine, mereu te gândeşti la ea, şi până la urmă o atragi deoarece te concentrezi foarte des şi mult la acea temere.

Fie cineva ţi-a spus că aşa se va întâmpla ceva, cândva – prin ghicitori în cărţi, în stele, clarvăzători de toate felurile, fie preoţi cu har – ei văd ceva despre tine, dar văd o linie de destin posibilă pentru momentul în care eşti, văd pentru momentul în care le soliciţi să te consilieze; dar dacă tu ai plecat de acolo şi ai luat o altă decizie pentru viaţa ta, sau te-ai întâlnit cu o persoană care ţi-a dat o informaţie foarte preţioasă cu care ai luat imediat o decizie în legătură cu viaţa ta, acea linie de destin nu mai e valabilă, deoarece ai accesat alt potenţial de viaţă. Dar dacă tu ai acceptat aceasta ca un adevăr, ai crezut în el şi aşa s-a întâmplat, şi uneori mai zici, „ce bine a văzut, chiar aşa s-a întâmplat, cum mi-a spus X sau Y, este un ales a lui Dumnezeu” şi mereu vei merge să-ţi spună ceva în care să crezi ca să-ţi creezi realitatea şi de fapt să rămâi pe aceeaşi linie de potenţial.

Interesant, nu? Cine e stăpânul vieţii tale de fapt? Deci în ceea ce crezi aia se va întâmpla. Adică dacă vrei să crezi, crezi şi se va întâmpla; dacă nu vrei să crezi, nu crezi şi nu se va întâmpla. Am destule exemple personale când diverşi spuneau ceva şi nu s-a întâmplat, deoarece am zis că eu sunt stăpânul vieţii mele şi ce cred eu, aceea se va întâmpla.

Am avut încredere în Divinul din mine că mă va ghida şi că va împlini ce vreau eu. Şi aşa s-a întâmplat întotdeauna.

Afirmaţii utile:

J „Eu sunt dintotdeauna încredere în Sinele meu Divin”;

J „Dintotdeauna Sinele meu Divin mă călăuzeşte”.

Tot ce se întâmplă în viaţa noastră se întâmplă ca act voit, predestinat prin gând şi emoţie – prin alegerea proprie.

Vă dau un exemplu: băiatul meu de doisprezece ani ieri

dimineaţă îmi punea următoarea întrebare existenţială: „Mama, dacă eu dimineaţa fac unele alegeri înseamnă că mi-am creat ziua în funcţie de alegerile respective?”. Discutând cu el i-am exemplificat astfel: când plecăm de acasă avem două variante de ieşit, fie pe strada care duce în sus, fie pe o stradă care merge la vale. Şi i-am zis: uite, eu am ales să merg pe strada care duce în sus fără să ştiu cu ce oameni şi situaţii mă întâlnesc, dar datorită faptului că am ales mă voi întâlni cu anumiţi oameni de o anumită frecvenţă specifică cu a mea, care vor avea un anumit tip de influenţă asupra noastră. De aici am ajuns la elemente de educaţie explicate altfel, şi anume: dacă dimineaţa alegi să faci duş, spălat pe dinţi, călcat hainele, îmbrăcat curat şi elegant, de fapt prin aceste acţiuni îţi alegi ziua, adică vei întâlni oameni asemeni ţie, curaţi, eleganţi, care vorbesc frumos etc. Un alt mod de a-i educa pe copii este exemplul personal şi explicaţiile de acest gen. Vreau să vă spun că a fost foarte încântat şi a spus „mă gândeam eu că aşa se întâmplă, dar acum ştiu că aşa se întâmplă şi sunt foarte încântat că mi-ai explicat”. Seara când a venit acasă mi-a povestit ce zi minunată a avut şi că mereu înainte să aleagă ceva îi venea în minte ce i-am spus eu şi alegea conştient.

Aşa că dragii mei, viaţa este o alegere.

Gândul este adevăratul dătător de viaţă veşnică, pentru că el nu poate fi distrus, dar am o veste bună – poate fi înlocuit ca vibraţie cu un alt gând pe care-l doreşti tu şi pe care insişti cu concentrare conştientă. De aceea se spune că avem liber arbitru, în acest sens oricând ne putem răzgândi, şi putem acţiona cu un alt gând de o altă frecvenţă.

Gândul reprezintă legătura pe care o avem cu mintea lui

Dumnezeu. De aceea spunea Iisus Hristos că dacă ai „*credinţă cât un bob de muştar vei muta un munte de aici în partea cealaltă*”. Sau spunea „*credinţa ta te-a vindecat, nu eu*”.

Interesant cum de acum două mii de ani Iisus Hristos pământenilor a spus asta, şi noi după două mii de ani tot căutăm o formulă magică, un înţelept, un guru, un vindecător pentru a ne salva şi a ne vindeca. Atât vindecarea cât şi salvarea sunt în noi, nu ni le poate da sau lua nimeni.

Când ne dorim ceva sau avem un vis, important este să credem în realizarea lui. Când nu introducem îndoiala acel vis se împlineşte, când ne îndoim îl îndepărtăm. Uneori se împlinesc şi visul şi îndoiala, dar din cauza îndoielii nu ne mai putem bucura de realizarea visului. Visul înseamnă creaţie. Dacă gândeşti, simţi şi acţionezi congruent cu visul, el se împlineşte.

Dacă avem încredere în călăuzirea Sinelui Divin orice vis devine realitate.

Aşa să fie!

Pasul 9

Bucuria împlinirii, starea suprema de a fi

„Când vă aflaţi într-o stare exuberantă de bucurie sunteţi împăcaţi cu tot ce vă înconjoară. Când sunteţi bucuroşi şi în armonie cu viaţa, nu vă puteţi simţi niciodată plini de remuşcări sau nesiguri, temători, mânioşi sau în nevoi. Într-o stare de bucurie vă simţiţi împliniţi şi compleţi,

iar viaţa, înţelepciunea şi creativitatea curg din interiorul fiinţei voastre ca un fluviu măreţ. Într-o stare de bucurie sunteţi inspiraţi şi atingeţi înălţimile măreţiei şi profunzimile sentimentului”.

Ramtha

Aşa cum redă mai sus învăţătorul Ramtha, când trăiţi în bucurie sunteţi uniţi m şi cu totul.

O cititoare a blogului îmi sugera într-un comentariu că „ar fi bine să scrii şi despre bucuria împlinirii unei dorinţe prin focus”. A venit momentul ca în acest proces al creării realităţii şi al regăsirii puterii interioare să vorbim şi despre bucurie: bucuria este starea supremă de a fi.

Haideţi mai întâi să reluăm paşii procesului regăsirii puterii interioare şi implicit ai creării propriei realităţi.

1. După îndelungi căutări, bucurii, neîmpliniri în viaţă v-aţi cunoscut pe voi, adică aţi aflat cine sunteţi cu adevărat.

2. Apoi aţi aflat ce vreţi de fapt cu adevărat.

3. Urmează momentul în care v-aţi analizat, găsind în voi sentimentul de vinovăţie sau sindromul „salvatorului”.

4. Apoi v-aţi descoperit blocajele din mintea limitată, care nu vă lasă să acţionaţi prin următoarele credinţe sau programe: „nu sunt suficient de bun (a)”, „nu merit”, „nu sunt vrednic (a)”, „nu pot fi fericit (a) tot timpul”, „viaţa e o luptă”, „nu pot singur să fiu fericit (a)”, „nu am niciodată destul”, „trebuie să… ca să am ceva” (adică să fac compromisuri, să-mi calc pe suflet pentru a reuşi ceva).

5. Vine momentul în care vă daţi seama că nu aveţi activat programul de creator; conştientizaţi că singurele creaţii pe care le-aţi făcut sunt cele de ordin material, fizic (casă, masă, maşină, copiii, firme etc), şi oricâte faceţi nu sunteţi fericiţi, bucuroşi, sau nu vă puteţi bucura de ele,

deoarece după atâta muncă şi stres v-aţi îmbolnăvit. Am cunoscut cândva un pacient foarte bogat, care-mi spunea „Doamnă, aş da tot ce am numai să fiu din nou sănătos. Am de toate, dar nu mă pot bucura de ele”.

6. În pasul al şaselea devii observatorul propriei vieţi, devii conştient de tine, de fiecare gând, vorbă sau faptă pe care le manifeşti, ajungi prin focusare să-ţi creezi realitatea cum vrei.

7. Vine şi ultimul pas, nu întâmplător al şaptelea, în care te bucuri şi celebrezi momentul realizării. Prin celebrare se implementează în suflet adevărul propriu pe care l-ai experimentat. Când ai această experienţă, nimeni nu-ţi mai poate lua vreodată acea stare de bucurie a împlinirii, nimeni nu-ţi mai poate spune că nu poţi, că nu eşti în stare şi că după bine urmează rău.

Ajungi la realizare deoarece ai avut încredere şi nu te-ai îndoit o clipă. Cu alte cuvinte, când ai credinţă te manifeşti ca şi cum acel lucru sau eveniment este deja împlinit.

De exemplu, o cursantă de-a mea şi-a dorit foarte mult să facă un curs, dar nu mai erau locuri la acel curs. Vorbind cu ea, i-am spus că dacă vrea şi este bine pentru ea să facă acel curs, să aibă credinţă şi aşa va fi. Mai mult, ea a început şi să acţioneze congruent cu acea alegere pe care a făcut-o. Adică şi-a luat liber de la serviciu pentru zilele de curs, şi-a cumpărat bilet de microbuz ca să se deplaseze în localitatea unde se desfăşura cursul, şi-a rezervat cameră la hotel, chiar dacă organizatoarea de curs i-a spus că nu are loc. Ce credeţi că s-a întâmplat? În ziua precedentă cursului, organizatoarea a sunat-o pe la ora douăzeci şi a întrebat-o dacă îşi mai doreşte să participe, întrucât un participant a renunţat în ultimul moment. Mi-a spus ulterior

că a acţionat aşa deoarece avea sentimentul că va fi la cursul acela din momentul în care a ales cu tot sufletul şi cu toată fiinţa să fie acolo. Astfel a avut credinţă aşa cum spunea Iisus Hristos „*Crede şi nu cerceta*”. De fapt la asta se referea, când vrei să faci ceva crede că se va împlini şi nu te gândi cum, deoarece mintea noastră e destul de limitată şi nu vede decât în acest plan, dar Dumnezeu nelimitat care este în toate dimensiunile, omnipotent, omniscient şi omniprezent le aşază după cât de mult vrei şi crezi.

Eu am o vorbă – nu judeca că nu ştii cum se vede de sus; noi vedem doar în această cameră, dar de la o înălţime oarecare se vede altfel.

Tot Iisus Hristos spunea celor pe care-i vindeca „*credinţa ta te-a vindecat*” – cu alte cuvinte dacă ai vrut şi ai crezut te-ai vindecat. De aici reiese necesitatea a cel puţin două condiţii pentru împlinire, şi anume: să vrei şi să crezi că ai deja; avem în acest univers tot ce ne dorim, deoarece universul este plin de abundenţă. Spunea un învăţător că „atunci când îţi doreşti ceva, de fapt acel ceva este deja împlinit în univers pentru tine, ce ai de făcut tu este să fii acasă, ca să deschizi uşa ca să intre dorinţa împlinită”. Interesant. Vă las să meditaţi asupra acestei afirmaţii.

Prin toate acţiunile pe care le faci tu, de fapt îţi creezi o reţea neuronală, un traseu, un instrument prin care vei împlini şi altă dată ce vrei tu. Prin toate acţiunile pe care le întreprinzi tu, de fapt alegi linia de destin din infinitele posibilităţi prin care acea dorinţă să se împlinească.

Când ai împlinit ceva şi te bucuri pentru acel ceva intri „într-o stare în care te simţi împlinit, complet, iar viaţa, înţelepciunea şi creativitatea curg din interiorul fiinţei tale

ca un fluviu măreţ”. Într-o astfel de stare nu te poţi simţi niciodată plin de remuşcări sau nesigur, temător, furios, plin de frică sau în nevoi.

Într-o stare de bucurie, viaţa devine foarte frumoasă şi măreaţă prin trăirea ei cu adevărat. În bucurie procesul de îmbătrânire încetează, adică telomerii nu se mai diminuează şi vei trăi pentru totdeauna, deoarece viaţa nu mai este un chin şi o luptă, ci o aventură extraordinară de care nu te mai saturi.

Când apare starea de bucurie devii una cu împărăţia Sinelui tău. Aţi trăit acest sentiment de unime cu totul? Căutaţi în viaţa voastră, eu cred că l-aţi trăit aşa cum l-am trăit şi eu. Vă reamintesc că este ceva extraordinar, ceva magnific, înălţător care te face să te simţi puternic şi stăpân pe viaţa ta. Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima această stare. Când ajungi să ai această stare, e clar alb pe negru că ţi-ai regăsit puterea interioară. În momentul acela devii suveran, eşti propriul tău stăpân, tu eşti elevul, tu eşti profesorul, tu eşti actorul şi tu eşti spectatorul. Adică ajungi să te iubeşti pe tine, pentru că procedând astfel de fapt îl iubeşti pe Dumnezeu. Nu există iubire mai mare decât iubirea de Sinele pur şi Sfânt, căci numai din această iubire se naşte libertatea. Iar din libertate se naşte bucuria. Iar din această naştere Dumnezeu devine vizibil, cunoscut şi acceptat. Atunci când vă veţi iubi pentru cine sunteţi de fapt, veţi iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu; atunci vă va veni uşor să iertaţi şi atunci vă va fi uşor să-l vedeţi pe Dumnezeu în toţi şi în toate.

În fiecare dimineaţă şi în timpul zilei când aveţi un moment liber – decât să vă consumaţi neuronii pe judecăţi, scenarite, bârfe, griji, stres – vă recomand să spuneţi

afirmaţii de genul:

J „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de bucurie”;

J „Azi vreau să experimentez starea de bucurie”; *J* „Eu trăiesc dintotdeauna în bucurie şi împlinire”;

J „Eu sunt conştient (a) de mine şi de gândurile mele”; *J* „Eu sunt dintotdeauna fericit (a)”;

J „Eu sunt ceea ce sunt”;

J „Eu sunt una cu tot ce este viaţă”;

S „Eu mă iubesc necondiţionat pe mine şi pe alţii”;

J „Eu sunt impecabil (a)”;

J „Eu îmi asum responsabilitatea pentru propria mea viaţă”;

J „Dumnezeu curge prin mine în unime”.

Făcând cât mai des aceste afirmaţii, intraţi prin liberă alegere şi propria voinţă în linii de destin care vor împlini

Bucuria împlinirii, *xtmrn ui/iremă de a fi* în ceea ce aţi cerut. Ceea ce este mai eficient şi înălţător decât rugăciunea scurtă care străbate cerul.

Cei care practică acest tip de afirmaţii, care de fapt declanşează conexiunea la Sinele Divin nelimitat, la Scânteia Divină care este în noi şi are calităţile Dumnezeului Creator, mărturisesc după un timp (în funcţie de credinţa lor, de focus şi de lipsa îndoielilor) că într-adevăr li se întâmplă minuni în viaţă, şi că totul este posibil când eşti conectat la Dumnezeu.

Am mulţi cursanţi şi pacienţi care au trăit această stare şi au mărturisit că este ca şi cum eşti în tine, cu tine şi cu toţi. Este ca şi cum ai respira altfel, nu mai există timp (timpul s-a oprit în loc), apare stare de EU SUNT. Cum spunea Iisus „*Eu sunt cel ce sunt*”. Iisus de fapt este declarat îndrumătorul nostru deoarece a venit să ne înveţe

legea iubirii, starea de bucurie şi de manifestare a Scânteii Divine din fiecare. V-am mai spus că starea firească a Sinelui Divin este bucuria; de aceea şi Iisus a spus în Biblie acest cuvânt de opt sute douăzeci de ori. Credeţi că a fost ceva întâmplător din ce ne-a lăsat el ca moştenire? Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă şi iar bucuraţi-vă de fiecare realizare mică sau mare, de care sunteţi conştienţi că aţi creat-o cu puterea Sinelui interior. Pentru că această stare vă încarcă cu energie divină de frecvenţă foarte înaltă, iar când te bucuri mereu alegi linii de destin în care totul se împlineşte pentru a experimenta m şi pentru bucurie. Astfel, toată viaţa şi experienţele ei devin o mare bucurie.

Unica dorinţă pe care o are Dumnezeul Central pentru noi este să fim fericiţi şi veseli. A înţelege şi a deveni bucurie este unicul destin pe care l-a dat Dumnezeu omenirii, căci atunci când ne reîntoarcem la starea de bucurie şi fericire, de fapt noi ne întoarcem la starea de fiinţe divine. Este o stare de a fi ce se află mereu într-o stare de fericire. Tot ce vrea Dumnezeul Central să facem este de a experimenta orice vrem şi este nevoie pentru a fi fericiţi şi veseli – pentru că acesta este singurul mod de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a ajunge asemenea Lui.

Ce este fericirea? Fericirea este:

libertatea de mişcare fără întrerupere; libertatea de exprimare fără judecată;

libertatea de a fi fără frică sau vină;

să ştii să-ţi creezi viaţa aşa cum vrei; mişcarea sublimă permisă de Sinele Divin.

Când eşti fericit şi vesel îl iubeşti pe Dumnezeu văzut în tot şi toate.

Din momentul în care accepţi că eşti un Sine Divin se

naşte libertatea, deoarece conştientizezi că Sinele tău este unit cu Dumnezeu şi orice ai face nu e interzis, pentru că el te ghidează şi te însoţeşte mereu în toate.

Din libertate se naşte bucuria şi se dezvoltă capacitatea de a te juca asemeni unui copil, fără frici de toate felurile, deoarece ai convingerea că Sinele tău Divin te călăuzeşte.

Iar din momentul în care se naşte bucuria fiinţării, Dumnezeu devine vizibil, cunoscut şi acceptat.

Cea mai profundă iubire este iubirea Sinelui Divin, pur şi nevinovat, creatura măreaţă ce locuieşte între pereţii trupului nostru, ce se mişcă şi creează, permite şi există. Atunci când ne iubim cu adevărat pentru cine suntem, oricum suntem, atunci vom cunoaşte cu adevărat acea esenţă magnifică care se află în spatele tuturor feţelor şi în interiorul tuturor lucrurilor. Abia atunci vom iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu, adică fără condiţii şi preferinţe.

Când ne iubim pentru cine suntem, nu există nimic ce nu poate fi atins sau cucerit, iar drumul pe care mergem va fi scăldat în lumina bucuriei.

Nu există scop mai mare în viaţă decât cel de a trăi pentru iubirea şi împlinirea Sinelui, iar acest lucru poate fi obţinut doar prin participarea la această viaţă şi prin a face acele lucruri care ne aduc fericirea, indiferent care sunt ele şi indiferent ce spune conştiinţa socială. Orice ne este permis în Univers atât timp cât nu călcăm pe demnitatea cuiva.

Dumnezeul Central este mereu alături de noi prin Sinele Divin pe care-l avem, aşteptând ca noi să deschidem portiţa şi să primim bucuria. Pentru a deschide portiţa, adică pentru a acţiona, trebuie să înţelegem şi să acceptăm faptul că putem avea bucuria, că o merităm.

Astfel bucuria dă naştere la bucurie, deoarece atunci când acceptăm bucuria care ne este oferită din plin, ea ne va potenţa bucuria zilelor de mâine şi ne va deschide spre a primi şi mai multă bucurie. La fel este şi cu iubirea. Dacă ne iubim în fiecare clipă, stabilim ritmul clipei următoare.

Cu cât petrecem mai multe clipe vesele şi fericite iubindu-ne pe noi înşine şi lăsându-ne doar să fim, cu atât ne apropiem mai mult de forţa divină a tot ce înseamnă viaţă.

Spiritul este gândirea ta. Ceea ce gândeşti vine din spiritul tău. Cu ceea ce gândeşti construieşti tot timpul în spiritul tău, adică îl creşti sau scazi prin gândurile tale de diverse frecvenţe. Când emitem un gând de o anumită frecvenţă atragem din univers gânduri similare care ne cresc puterea interioară sau ne-o scad.

Puterea şi fericirea înseamnă acelaşi lucru. Puterea înseamnă capacitatea de a înlătura tot ceea ce te tulbură. Puterea înseamnă capacitatea de a păstra mintea în starea de spirit care îţi dă fericirea. Dacă ai câştigat puterea şi tu eşti cel care guvernează dispoziţia sufletească şi n-o laşi pe ea să te guverneze, tot ceea ce există în planul vieţii materiale se va modela şi va veni la tine în conformitate cu starea ta de spirit.

„*Căutaţi mai întâi împărăţia cerurilor şi toate celelalte se vor adăuga vouă*”.

Aşa să fie!

Anexă

Sfaturi.

Afirmaţii utile

I. Pentru stările de nesiguranţă, neîncredere, depresie, anxietate rostiţi următoarele afirmaţii:

1. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin”.

2. „Eu sunt dintotdeauna conectat (a) la Sinele meu Divin”;

3. „Eu sunt dintotdeauna ghidat (a) de Sinele meu Divin”;

4. „Eu sunt dintotdeauna protejat (a) de Sinele meu Divin”;

5. „Eu am dintotdeauna încredere în mine”;

6. „Eu sunt dintotdeauna în siguranţă şi confort oriunde m-aş afla”;

7. „Eu călătoresc dintotdeauna în siguranţă şi fără incidente”;

II. Pentru situaţiile când vreţi să faceţi un proiect, când nu ştiţi cum să acţionaţi într-o situaţie sau alta rostiţi afirmaţiile:

8. „Eu sunt dintotdeauna un geniu”;

9. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu”;

10. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de inspiraţie divină”;

11. „Eu sunt dintotdeauna inteligenţă creatoare”;

12. „Eu ştiu dintotdeauna ce am de făcut”;

13. „Eu dintotdeauna pot tot ce vreau şi îmi propun”;

Aşa să fie!

III. Pentru situaţiile când vă simţiţi dezenergizaţi, obosiţi, fără vlagă şi forţă interioară rostiţi afirmaţiile următoare:

14. „Eu sunt ¿întotdeauna plin (a) de forţă vitală”;

15. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de energie vitală”;

16. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de Puterea Spiritului meu Divin”;

17. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de vitalitate”;

18. „Eu sunt dintotdeauna puternic (a)”;

19. „Eu sunt dintotdeauna stăpân (a) pe mine şi pe situaţiile din jurul meu”;

20. „Eu dintotdeauna pot tot ce vreau şi îmi propun”;

Aşa să fie!

IV. Pentru stările de nefericire inexplicabilă, de tristeţe şi de neîmplinire rostiţi afirmaţiile:

21. „Eu sunt dintotdeauna fericit (a)”;

22. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de bucurie”;

23. „Eu trăiesc dintotdeauna în şi din abundenţă”;

24. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu Divin”.

25. „Eu sunt dintotdeauna inteligenţă creatoare”;

26. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu”;

27. „Eu sunt dintotdeauna un geniu”;

28. „Eu sunt dintotdeauna conectat (a) la Sinele meu Divin”;

Aşa să fie!

V. Pentru situaţiile când aveţi ceva de făcut de care vă este frică, un examen, un concurs, o întâlnire dificilă sau nu aveţi încredere că puteţi face ceva anume rostiţi afirmaţiile:

29. „Eu sunt dintotdeauna curajos/ curajoasă”;

30. „Eu sunt dintotdeauna atent (a)”;

31. „Eu dintotdeauna ştiu totul despre…”;

32. „Eu dintotdeauna găsesc soluţiile optime pentru a rezolva…”;

33. „Eu dintotdeauna am…”;

34. „Eu sunt dintotdeauna călăuzit (a) de Sinele meu Divin”;

35. „Eu sunt dintotdeauna în comuniune cu Sinele meu

Divin”;

36. „Eu sunt dintotdeauna mintea nelimitată a lui Dumnezeu”;

VI. Pentru situaţiile când vrei să te iubeşti, să te respecţi, să te cinsteşti şi să ai grijă de tine rosteşte afirmaţiile:

37. „Eu sunt dintotdeauna de partea mea”;

38. „Eu sunt dintotdeauna sănătate radiantă”;

39. „Eu am dintotdeauna încredere în Sinele meu Divin”;

40. „Dintotdeauna Sinele meu Divin mă călăuzeşte”;

41. „Eu sunt dintotdeauna plin (a) de bucurie”;

42. „Azi vreau să experimentez starea de bucurie”;

43. „Eu trăiesc dintotdeauna în bucurie şi împlinire”;

44. „Eu sunt conştient (a) de mine şi de gândurile mele”;

45. „Eu sunt dintotdeauna fericit (a)”;

46. „Eu sunt ceea ce sunt”;

47. „Eu sunt una cu tot ce este viaţă”;

48. „Eu mă iubesc necondiţionat pe mine şi pe alţii”;

49. „Eu sunt impecabil (a)”;

50. „Eu îmi asum responsabilitatea pentru propria mea viaţă”;

51. „Dumnezeu curge prin mine în unime”;

Aşa să fie!

VII. Când vrei să trăieşti în prezent, să trăieşti clipa şi să te bucuri de toate darurile pe care le ai rosteşte afirmaţiile:

52. „Eu sunt dintotdeauna viitorul acum”;

53. „Eu trăiesc dintotdeauna în prezent”;

54. „Eu sunt conştient (a) de mine în fiecare clipă”;

55. „Eu sunt bucurie”;

56. „Eu sunt iubire”;

57. „Eu văd pe Dumnezeu în toţi oamenii şi în toate lucrurile”;

58. „Eu trăiesc în Acum”;

59. „Eu am puterea să îmi creez viaţa aşa cum vreau să fie”;

60. „Corpul meu este puternic şi plin de forţă”;

61. „Eu sunt împlinit (a)”.

Bibliografie

1. Florence Schovel Shinn, *Jocul Vieţii şi cum să-l joci*, Editura Noel laşi, 2005.

2. O. M. Aïvanhov, *Omul spre victoria destinului său*, Editura Prosveta, Bucureşti, 1995.

3. Prentince Mulford, *De vorbă cu mine însămi*, Editura Universal Dalsi, 2000.

4. Baird Spalding, *Modelul divin*, Editura Herald, Bucureşti, 2003.

5. Alan H. Cohen, *Viaţa ca o ţeapă*, Editura Nemira, Bucureşti, 2005.

6. Michael Talbot, *Universul Holografic*, Editura Cartea Daath, Bucureşti, 2006.

7. William Armiz, Betsy Chasse & Mark Vicente, *Ce naiba ştim noi de fapt*?!, Editura Cartea Daath, Bucureşti 2007.

8. Ramtha, *Ghidul începătorului pentru crearea realităţii*, Editura M.M.S., Braşov, 2009.

9. Ramtha, *Cine suntem noi de fapt*, Editura M.M.S., Braşov, 2009.

10. Sal Rachele, *Viaţa la frontiera cunoaşterii*, Editura Proxima Mundi, Buzău, 2011.

Însemnări

Tipar digital realizat la Tipografia plm

Iaşi, Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 109, 700497

Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407;

Fax: 0332.440.715

E-mail: editura pimcopy.ro, editura. Pim@@gmail.com
www.pimcopy.ro